

Krščanska dobrodelnost.

Govorili smo o apostolskem duhu in o požrtvovalnosti, ki je neobhodno potrebna pri apostolskem delu.

Našteti vam je bilo (v 10. in 11. številki lanskega leta) 15 raznih točk, v katerih se lahko kaže apostolska delavnost. Kdor hoče delati, polje ima dosti veliko.

Neke posebne vrste apostolsko delo, o katerem še nismo govorili, pa je krščanska dobrodelnost ali, kakor se to zdaj navadno imenuje karitativno delo (od latinske besede caritas, to je: ljubezen, milosrčnost).

Krščanska dobrodelnost je živo znamenje pravega in resničnega krščanstva. Kjer je namreč vera, se mora razodevati v dobrih delih. »Kakor je namreč telo brez duše mrtvo, tako je tudi vera brez (dobrih) del mrtva,« govori v svojem listu sv. Jakob.

Med dobra dela, ki izvirajo iz vere, lahko po pravici prištevamo vsa dela, ki smo jih mi našteli med apostolskimi deli, recimo: razširjanje dobrega berila, delo za treznost, za misijone, za duše v vicah, za vzgojo mladine itd. itd., — vendar z besedo »dobra dela« navadno mislimo ona dela, s katerimi pomagamo bližnjemu v njegovih, zlasti telesnih potrebah; tedaj telesna dela usmiljenja. In na ta v prvi vrsti misli sv. Jakob, ko govori: »Kaj pomaga, moji bratje, če kdo pravi, da ima vero, del pa nima! Ga bo li vera mogla zveličati? Ako sta brat ali sestra naga in potrebujeta vsak-

danjega živeža, pa jima kdo izmed vas reče: Pojdita v miru, ogrejta in nasitita se; in jima ne daste, kar je potrebno telesu, kaj bo to pomagalo? Tako tudi vera, če nima del, je mrtva sama v sebi.« — Da je vera brez dobrih del res prazna, kratko in dobro dokaže sv. Jakob takole: »Ti veruješ, da je en Bog. Prav storiš. Tudi hudobni duhovi verujejo in se tresejo.« Kaj jim torej sama vera pomaga, če pa nič drugega ne store?! »Ali ne vidite, da je človek iz del opravičen in ne samo iz vere?«

Krščanska dobrodelnost je torej res živo znamenje in pečat pravega krščanstva. Kjerkoli je pravo živo krščanstvo doma, ondi se razodeva v dobrih delih. Kjerkoli je kak resnično pobožen človek, reče in sliši se o njem, da je dobrega srca in dobrih rok. In če se o njem to ne more reči, manjka mu bistvenega dela pravega krščanstva. Kaj pa bi pomagalo zemlji solnce, če bi je ne grelo? Gorkota solnca daje zemlji šele življenje in veselje.

V Marijinih družbah so od prvega početka močno gojili krščansko dobrodelnost in izvrševali dela krščanskega usmiljenja. Tako beremo v zgodbah prve rimske družbe in drugih družb; tako beremo tudi v zgodbi prve ljubljanske družbe (glej »Slava Mariji ob tristoletnici«, str. 39): Družabniki so imeli posebno skrb za jetnike, bolnike in siromake. Mladenci iz Marijine družbe so hodili po ječah, tolažili jetnike in jih učili krščanskega

nauka. Siromakom so na cesti ustregli, prinašali jim vode iz vodnjakov. Nekateri so bili sami ubogi, pa so od tega, kar so imeli, še siromakom delili. Pritrgovali so si v jedi in svoj delež dajali revežem. — Poseben praznik za ljubljanske ubožce je bil vsako leto veliki četrtek. Ta dan so mladeniči Marijine družbe povabili v hišo k očetom jezuitom dvanajst ubožcev; mladi plemiči so ubožcem umili noge, pogostili jih in jim stregli pri jedi. Ravno tako so ljubljanski meščani, ki so bili vpisani v Marijino družbo, ta dan vabili siromake k svoji mizi, dali jim jesti in jih nazadnje bogato obdarovali.

Tako je bilo nekdanj. Tudi sedaj krščanska usmiljenost še ni popolnoma izumrla med ljudmi. Res, da je na eni strani veliki kapitalizem (veliki bogatini) brez srca, brez čuta, in le na to gleda, kako bi se le še bolj namnožil, naj pri tem tudi tisoči in milijoni stradajo, hirajo, lakote mro. Vendar krščanska ljubezen še ni popolnoma pregnana s sveta.

Zlasti med pravimi katoličani se v zadnjih letih v tem oziru veliko dela in se je že veliko storilo, — seveda le bolj po mestih. In to je lepo, to je veselo. Če vera lepe in krepke sadove rodi, se iz tega vidi, da je živa in močna.

To delovanje je tudi zaraditega pomenljivo, ker imajo tudi brezverci rešpekt, spoštovanje pred njim. Požrtvovalni ljubezni do bližnjega ne more nikdo odrekati spoštovanja. Če se visok gospod poniža, obiskuje reveže po njih revnih stanovanjih in jim deli pomoč in tolažbo, medtem ko drugi njegove vrste mislijo le na svojo zložnost, posedajo po kavarnah, glediščih, dirjajo za zabavami; ali če mlado živo dekle, ki bi lahko napravilo dobro »partijo«, zapusti dom in svet, postane usmiljenka, gre v vojsko streč ubogim ranjencem in postavlja v nevarnost še svoje življenje, — ne more nikdo, da ne bi rekel:

To je lepo, to je plemenito! Tudi brezverci in posvetnjaki so polni hvale o takih činih. S takim ravnanjem jih prisilimo, da spoštujejo nas in našo vero; s takim ravnanjem jim najbolje pokažemo, da je naša vera prava. Zakaj, drevo, ki rodi tako zlahtne sadove, ne more biti slabo.

Pravimo, po večjih mestih se v tem oziru veliko dela. Nemci na primer imajo celo svoj poseben časnik za to, z imenom: »Usmiljeni Samaritan«. Nekaj let sem izdajajo v ta namen: »Charitas-Kalender« — koledar milosrčnosti. Prirejajo tudi razne shode, zdaj v večjem, zdaj v manjšem obsegu; zdaj za vse vrste usmiljenih del, zdaj za kako posamezno. Tako je bil lani meseca julija v Lincu tretji splošni avstrijski karitativni shod (Charitastag). Drugi je bil par let prej v Gradcu, prvi pa na Dunaju. — Velike stavbe po mestih, ki jih je postavila edina krščanska ljubezen do bližnjega, pravi domovi usmiljenja, pričajo, da se katoličani na tem polju res gibljejo. Večina teh hiš in naprav se je sezidala in ustanovila v zadnjih dvajsetih, tridesetih letih. In dela se v tem oziru še vedno naprej. To je tudi prav, zakaj revščine in bede in nadlog in zanemarjenosti je še vedno vse polno, zlasti po mestih.

Žalibog, da je vsa ta delavnost omejena le na mesta, zlasti večja mesta. Imajo že tudi kmečki prebivavci dobiček od takih mestnih naprav, vendar na kmetih dobrodelnost še ni skoro nič urejena. Vsa dobrodelnost obstoji večinoma v tem, da se revežu, ki pride do hiše, dá par vinarjev, kosec kruha ali merica moke ali pšena. To je vse prav. Vendar je že davno znano in res, da niso vselej največji reveži tisti, ki hodijo od hiše do hiše.

Polje za krščansko dobrodelnost je torej še vedno široko, marsikje še neobdelano in kliče po delavcih.

(Bo še prišlo.)

1907.

(Konec.)

Tretja številka v letošnji letnici je 0. Ali mar ničla nima nič pomena? O le počakajte!

Iz nič je Bog vse ustvaril. Iz nič je tudi tebe stvoril, da si človeško bitje, da si oseba, imajoča um in prosto voljo. Z umom moreš Boga spoznavati, s prosto voljo se moreš zanj ali proti njemu odločevati. Nehvaležen in nesrečen si, če se odločiš proti njemu, če bolj ljubiš greh, kakor božje zapovedi in zapovedi njegove svete cerkve!

Ničla sama na sebi je res ničla, ni nič. In tisoč in milijon zaporednih ničel je še zmiraj nič. Za kako drugo številko postavljena pa ničla vselej veliko velja. Človek sama na sebi in sam iz sebe ni nič. Je ničla; le s pomočjo božje milosti postane otrok božji in dedič nebeškega kraljestva. Naj bi človek brez posvečujoče milosti božje, to je v stanu smrtnega greha, storil še toliko dobrega, še toliko molil, se postil, delil miloščino, vse je ničla, vse brez zasluženja pred Bogom. Še le v stanu posvečujoče milosti božje, še le, ko se spet sprijazni z Bogom, dobé vsa njegova velika in mala dobra dela svojo ceno pred Bogom. »Ako kdo o sebi meni, da je kaj, ker nič ni, sam sebe zapeljuje«, pravi sv. Pavel. (Gal. 6, 3.) In spet piše: »Po milosti božji pa sem to, kar sem, in njegova milost v meni ni bila prazna«. (I. Kor. 15, 10.) Dà, kristjan! Potrudi se v tem letu, da boš mogel ob njegovem koncu, ako ti ga božja previdnost dá učakati, tudi ti samemu sebi priznati v svoji vesti, da milost božja v tebi ni bila prazna, da milosti, ki ti jih je Bog delil v teku leta po svoji Cerkvi, nisi prejemal nepridoma, brez sadu ter jih puščal v nemar (I. Tim. 4, 14.), ampak da si pridno z njimi sodeloval. Zapomni si dobro besede sv. Avgušтина: »On, ki te je ustvaril brez tebe, ne bo te zveličal brez tebe,« ako nočeš zvesto sodelovati.

Pa še nekaj! Pazi in ogni se temu, da ti pogled na ničlo v teku leta ne bo očital, da

nič ali skoraj nič ne storiš za župno cerkev, za katoliški tisk, za daljne misijone, da imaš denar samo za nepotrebne, morda celo za škodljive reči n. pr. za tobak, za alkohol, le za nujne potrebe zavednega katoličana današnjih dni nimaš odprte roke, ali vsaj ne dovolj!

Sv. Hieronim pravi: »Sedanji čas je čas setve. V tem življenju je nam dano na prosto voljo, da sejemo, kolikor hočemo. Ko mine to življenje, odvzet nam bo tudi čas za delo.« Ako si dovolj nabereš dobrih del, potem ne bomo z ničlo, s praznimi rokami stopili pred božjega Sodnika, temveč tako obloženi, kakor tisti evangelijski hlapec, ki je k petim talentom pridobil pet drugih in ga je gospod pohvalil, rekoč: »Prav, dobri in zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, te bom čez veliko postavil; pojdi v veselje svojega gospoda«. (Mat 25, 21.)

Zadnja številka v letošnji letnici je 7.

Številka 7 je bila v stari zavezi sveto število. Po božji naredbi je bil ne le vsak sedmi dan, namreč sobota, dan počitka, ampak tudi vsako sedmo leto je bilo leto počitka, sobotno leto, in po vsakih sedemkrat sedem letih, to je petdeseto leto je bilo sveto leto, leto odpustčanja.

Sedem dni, in zadnji dan sedemkrat so hodili Izraelci okoli trdnjave Jericho preden se je razsulo in razvalilo njeno zidovje.

V tempeljnu jeruzalemskem je stalo dvakrat po pet sedmeroročnih svečnikov.

V novi zavezi imamo tudi sedmi dan, dan počitka in bogoslužnih opravil — nedeljo od apostolskih časov. Gospodov dan najlepše pričneš in najboljše preživiš, ako ne le počivaš od vsakega hlapčevskega dela, ki se opravlja šest drugih dni bolj za telo, am-

pak tudi s pomnoženo molitvijo, z vrednim prejemanjem svetih zakramentov, s sv. mašo in božjo besedo poskrbiš za živež svoji duši, pa tudi z bogoljubnim branjem.

Ako tako živiš ob nedeljah in zapovedanih praznikih, se ne boš samo ob teh dneh, ampak tudi sicer toliko ložje varoval vseh sedmero poglobitvinih grehov. Čedalje bolj bodo tem grehom nasprotne sedmere čednosti uspevale v tvoji duši, namreč: ponižnost, radodarnost, čistost, dobrohotnost, zmernost, krotkost, gorečnost in podpiral te bo sv. Duh s svojimi sedmerimi darovi. Kakor so poglobitvi grehi korenina vseh drugih, tako so njim nasprotne čednosti podlaga lepega krščanskega življenja in prave svetosti. Pri takem kristjanu se tudi ni bati, da bi se spozabil zoper sedmo božjo zapoved, ker se povsod in vedno zaveda božje vsevednosti in neskončne pravičnosti.

Pa v bukvah pregovorov se bere, da »pravični pade sedemkrat, in spet vstane«. (Preg. 24, 16.) Kaj pa mu je najboljši pri pomoček za to? — Izmed sedmerih sv. zakramentov gotovo zakramenta sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa. Zato nas skrbna mati sv. cerkev tako nujno vabi k njima ter ponuja premnogo priložnosti in duhovnih dobrot v ta namen. Zato pa je tudi silno želeli, da bi ne le ženske, ampak tudi moški poslušali njen glas ter pogostoma pristopali k mizi Gospodovi uživati »kruh močnih«, ki »ima vso sladkost v sebi« ter nam da »večno življenje«. (Jan. 6, 47.)

Pogled na številko 7 naj nas vzpodbuja za sedmera telesna in duhovna dela usmiljenja. Življenje kristjanovo brez dobrih del je podobno, dejal bi, sedmim »drobnim in snetjavim klasom, ki jih je videl Faraon v sanjah; z dobrimi deli napolnjeno pa je podobno sedmim »polnim in lepim klasom«, ki so pognali iz enega stebela. (I. Mojz. 41, 5, 6.)

Ne morem si kaj, da bi pri sedmici ne navedel še nekega dogodka iz sv. evangelija o Jezusu in sv. Petru.

Sveti Matevž piše: »Takrat je pristopil k njemu Peter in je rekel: Gospod! Kolikokrat bo grešil zoper mene moj brat, in naj mu odpustim? Do sedemkrat? Jezus mu reče: Ne rečem ti do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat.« (18, 21, 22.) Število sedem pomeni tukaj toliko, kakor prav velikrat; sedemdesetkrat sedemkrat pa po razlagi sv. Avguština in sv. Janeza Zlatousta stoji namesto vselej, brez števila velikrat. Kristjan! »Pojdi, in tudi ti tako stori!« (Luk. 10, 37.) Saj je tako storila tudi Marija, tvoja nebeška Mati, katere srce je bilo s sedmerim mečem grozne žalosti prebodeno; zato jo kličemo na pomoč »tolažnico žalostnih in kraljico mučencev«. Sv. Bonaventura pravi: »Naša nebeška Gospa ljubi vse, pomaga vsem, prosi za vse, brani hoče vse, nikogar ne izključuje od svoje ljubezni.« Ljubi kristjan! Tudi ti prosi za vse, za prijatelje in sovražnike, v pobožni molitvi; saj te k temu navaja sam božji Zveličar v eni izmed sedmerih prošnji očenaša in v svoji molitvi na sv. križu.

Nekdo mi je poslal letošnjo letnico iz Novega Jorka z zlatimi številkami. Obesil sem jo na steno. Marsikje jo imate zapisano na vratih, vmes pa začetne črke treh Modrih. Začrtajmo si zlasti še v svoj spomin in svoje srce pomen tekoče letnice. Bodimo vsi modri, kakor nam kaže pogled nanjo ob tej-le rapravi. Njen pomen je kratko izražen v vodilu krščanske pravičnosti: »Varuj se hudega in delaj dobro, da rešiš svojo neumrjočo dušo!« S sv. Pavlom kličem: »Glejte tedaj, bratje, kako bi varno hodili, ne kakor nespametni, ampak kakor pametni; odkupujte čas, ker so dnevi hudi! (Ef. 5, 15, 16.)

Številke 1, 9, 0, 7 imajo posamezno le majhno vrednost, ničla je še celo brez nje, toda skupa sestavljene v letnico štejejo 1907. Tako tudi posamezen kristjan malo šteje med tisoči in milijoni ljudi, toda z druženi močmi, v krepki krščanski organizaciji moremo biti tako močni in vplivni, da smo strah tujim in domačim nasprotnikom krščanskega, katoliškega imena

in vernega slovenskega ljudstva. Taka organizacija je razen naših izobraževalnih društev zlasti Marijina družba, »strašna kakor zvrstena vojna truma«. (Vis. p. 6, 3.) Toda močna, vpoštevna in častitljiva tudi na zunaj bode le, ako se vsak posamezni član v vseh razmerah življenja, očitno in skrivno, podnevi in ponoči živo zaveda dolž-

nosti, ki jih je prevzel z vstopom v Marijino družbo ter neutrudno skrbi, da ji dela pred Bogom in svetom čast vselej in povsod. »In katerikoli se ravna po tem vodilu, mir in milost nad njimi!« (Gal. 6, 16.) »Kdor premaga, mu bom dal sedeti z menoj na mojem sedežu« (Raz. 3, 21.) govori Kristus Gospod.

Val. Bernik.

Učenka Jezusovega Srca: blažena Marija Marjeta Alakok.

3. Samostanska novinka.

Po dolgem boju je bilo končno za trdno odločeno, da Marjeta da svetu slovo, se zaroči popolnoma s svojim nebeškim ženinom, ki jo je že toliko časa snubil, in gre v samostan.

Zdaj je bilo vprašanje, kateri red in samostan si bo izbrala. Njen stric, pobožen mož, jo je povabil v ta namen za nekaj dni k sebi. On je imel svojo hčer pri uršulinkah in vseh bi mu bilo, ko bi hotela tudi sestrična Marjeta za njo priti. Marjeta je sprejela to povabilo; pa kakor se ji je tudi življenje pri uršulinkah zdelo lepo, kolikorkrat je svojo sestrično obiskala, vendar se ji je zdelo, da sliši v sebi glas: »Tukaj ni kraj, kjer te hočem imeti, ampak pri hčerah Marijinih.«

Katere so bile te Marijine hčere? To je red obiskanja Marije Device, ki ga je ustanovil sv. Frančišek Saleški s pomočjo svete Ivane Frančiške grofice Šantál, ki je bila prva prednica tega reda. Marija Marjeta je poznala ta red samo po imenu, in vendar se ji je zdelo, da jo nekaj vleče k njemu. Zdelo se ji je, da je v nekem zamaknjenju gledala

podobo sv. Frančiška Saleškega, ki jo je prijazno gledal in jo imenoval svojo »hčer«.

Še enkrat so poskusili, da bi jo med svetom zadržali. Mati njena že namreč zbolela, medtem ko je bila ona pri stricu. »Glej, kako tvoja odsotnost materi škoduje. Ti boš njeno smrt zakrivila,« tako so ji govorili. Ona vendar ni več omahovala. Na skrivnem je marveč podvojila svoja ostra pokorila, da bi prej prišel trenutek, ki bo izpolnil njene želje. Kleče pred križem je prosila: »Kako močno želim, moj Zveličar, da me storiš deležno tvojega trpljenja!« »To bom tudi storil,« je bil odgovor, »samo da se mi ne ustavljaš, ampak kolikor moreš sodeluješ.« Začela se je tedaj še strašnejše pokoriti; v postu se je vsak dan bičala do krvi.

Ko so videli njen odločni sklep, ji niso delali več težav. Ona si je izbrala red Marijinega obiskanja; med samostani tega reda pa onega v Paray (izgovori: Paré), ker je bil, kolikor jih je bilo znanih, najbolj oddaljen od njenega doma, da bi jo njeni domači manj motili in raztresali.

Spomladi leta 1671 je šla, spremljana od svojega brata Krizostoma, v Paré, prosit za

sprejem. Komaj je stopila v samostan, slišala je notranji glas: »Hočem, da tukaj ostaneš.« Rekli so ji, da lahko pride čez en mesec in vstopi. Tega zagotovila je bila tako vesela, da so ljudje, ki so jo tisti dan v mestu videli vso veselo in lepo oblečeno, rekli: »To bo kdaj nuna?!«

Po preteku enega meseca, 2. maja 1671, je Marija Marjeta vstopila kot novinka v red obiskanja. To je bil red, ki je imel na željo ustanovnika sv. Frančiška v svojem grbu s trnjevo krono obdano in križem venčano Srce. Že ko je sveti Frančišek ta red ustanavljal, je pisal: »Naš mali red (kongregacija) je delo najsvetejših Src Jezusa in Marije.« »Glavna naloga tega reda je,« tako je pisal o njem neki drug pisatelj, »posnemati glavni dve čednosti Jezusovega Srca: krotkost in ponižnost. To sta dva temeljna kamna tega sveta; zato zaslužijo redovnice, da nosijo častno ime »hčere najsvetejšega Srca Jezusovega«.

Dasi so pa to ime nosile, vendar jim pobožnost Jezusovega Srca v našem smislu ni bila znana in v navadi, saj je bila ravno naša Marija Marjeta poklicana, vpeljati to pobožnost med krščanski svet. V ta namen jo je Bog izbral, jo siloma od sveta odtrgal, jo k sebi pritegnil in jo pripeljal v samostansko celico. Čudovito lepa podoba svetosti se je morala narediti iz te izvoljene osebe, zato je nebeški Mojster to neobdelano snov s tako težkimi udarci obdeloval. Trpljenje in naspotovanje je bilo že dozdej njen delež; marsikaj nepotrebnega je bilo že dozdej odsekano; toda prava podoba se je imela šele v samostanu narediti. Božji Ženin sam jo je tukaj očiščeval vsake navezanosti na svet, vse samoljubnosti, vsakega nagnjenja do ustvarjenih reči. Obenem je užgal v njenem srcu tak žar ljubezni in tako žejo po trpljenju, da je bilo njeno edino hrepenenje, trpeti iz ljubezni do njega.

Tri mesece po vstopu, 25. avgusta istega leta, je bila preoblečena v redovno obleko. »To je bil dan moje zaroke« — je pisala pozneje — »ki je dala mojemu ženinu novo oblast čez me; meni pa naložila dolžnost, ga

še pristrčnejše in le njega edinega ljubiti. On pa mi je obljubil, kakor najnežnejši ženin, da mi bo dal spočetka okušati vse, kar je v ljubezni sladkega skrito.« Ali je pa svojo obljubo tudi držal? Da, v toliki meri, da je Marija Marjeta, prenapolnjena notranje žalosti, bila časih vsa iz sebe, da ni nič vedela, kaj dela, in se je bala, da bi jo vročina njenih lic drugim ne izdala, kaj se godi v njenem srcu. — Kakor sv. Alojzij, je bila v duhu neprestano z Bogom združena in je zoper svojo željo in voljo morala vedno nanj misliti. Njenim predstojnicam se je zdelo, da njeno neprestano nagnjenje k molitvi Marjeto zadržuje v izpolnjevanju drugih redovnih dolžnosti, zato so se bale, da utegne priti na stranpota in da ne bo sposobna za red. »Sestra,« so ji rekle, »naš red ne ljubi nobenih posebnosti in izrednosti v molitvah in pokorilih; če se ne spremenite, Vam ne bodo dovoljene redovne obljube.« Skušala se je ukloniti in podati, kolikor se je mogla; večkrat pa sama ni mogla pomagati in si odgovora dati v tem, kaj se ž njo godi.

Čas slovesne redovne obljube se je vedno bolj približeval. Redovne predstojnice pa še vedno niso bile prepričane, da je ona za ta red. Poklicale so jo tedaj in ji povedale, da najbrž ne bo sprejeta, in da je najbolje, če si izbere kak drug red. — To svojo stisko je potožila Njemu, ki je bil kriv tega, da so jo hoteli odsloviti. Nebeški Učenik ji je naročil: »Povej prednici, da naj se nič ne boji in naj ti dovoli obljubo storiti — na mojo odgovornost.« Marjeta je to storila; toda prednica ji je ukazala, naj Zveličar da kako znamenje, da bo Marjeta v stanu, izpolnjevati redovna pravila. — Odgovor nebeškega Učenika se je glasil: »Obljubim ti, da te bom naredil za red koristnejšo, kakor prednica misli, toda na način, ki je znan samo meni. Odslej pa ti bom dajal svoje milosti v popolnem soglasju z redovnimi pravili, ker tvoje predstojnice tako zahtevajo. Voljo prednice izpolnjuj pred mojo voljo, in na njeno povelje smeš opustiti, kar ti jaz ukažem. Redovno pravilo ti mora biti nad vse; daj se mu popolnoma voditi. Jaz bom skrbel, da se

bodo moje namere izpolnile. Toda nad tvojim srcem hočem imeti popolno oblast; to je moje, ne izročaj ga nikomur drugemu.« — Predstojnice so bile zadovoljne, in ne le to; spoštovati so začele sestro, ki je tako zapupno občevala z Bogom, obenem pa bila zgled skromnosti in ponižnosti.

Končno je prišel zaželjeni dan, 6. novembra leta 1672; Marija Marjeta je naredila slovesno redovno obljubo. Po sv. obhajilu ji je govoril božji Učenik: »Glej tu mojo srčno stran; tu notri moraš stanovati, če hočeš ohraniti obleko nedolžnosti, katero si

zdaj dobila in živeti življenje učlovečenega Boga.«

Prišedši v svojo celico, ranila si je kožo do krvi in zapisala s svojo krvjo: »Jaz ubogi, nevredni nič se izročam in darujem Bogu vso, se prepuščam njegovi najsvetejši volji popolnoma, pripravljena za vse, kar od mene zahteva. Zase ne zahtevam nič, kakor gorečnost za njegovo čast in njegovo čisto ljubezen. Odslej sem svojega božjega Ljubljenca sužnja, dekla, stvar, pa tudi njegova nevredna nevesta, sestra Marija Marjeta, mrtva za svet.«

Le en pogled.

Na lahkih krilih noč prihaja . . .
V svetišče kleknem pred oltar;
blažestno čuvstvo me navdaja,
ki v srcu bilo ni nikdar.
V globini tajni duše moje
mehko, milobno mi zapoje:
»Okó v oko mu zdaj poglej!«
In skoro plašno in boječe
zazrem v oko, srce vztrepeče
kot vztrepetaló ni doslej.
Kje je na zemlji biser tak?
Kje je oko prijazno milo,
ki njega žar bi temu bil enak,
kar mi srce sedaj je občutilo?
Kje je cvetlica, ki očesce svoje
z milino tako bi uprla v me
kot Jezus zre v globino duše moje
in osrečuje mi srce?

Vsi hjseri so mrtvi, cvetke mrtve,
le tvoj pogled, o Jezus, govori,
da zbal se nisi smrti grenke žrtve,
da nihče me ne ljubi kakor ti.
Zvestobo večno si v oko zapisal,
usmiljenja začrtal vanj si žar,
lepoto vseh lepot si vanj narisal,
ljubezni si postavil svet oltar.
In več, da stokrat več kot to:
v pogledu tvojem skrito je nebo.
Zato, o Jezus, če oko se zmoti,
ko hodimo po življenja poti,
le en pogled mi daj!
En sam pogled v oko ljubeče,
in več ne iščem zemske sreče,
v pogledu tvojem najdem raj.

S. Elizabeta.

Pod Marijinim banderom.

Namen Marijine družbe.

II. Zgledno krščansko življenje.

Marijo prav posebno častiti in ljubiti, to je prvi veliki namen vsake Marijine družbe. To češčenje pa še ni samo

sebi namen, to se pravi: s samim češčenjem se Marijini družabnik ne sme zadovoljiti, ampak češčenje Marije mu mora služiti kot pomoček, da Mariji tudi podoben postane v svojem življenju, si prizadeva za prav lepo krščansko življenje, da, za

Marijino oznanjenje.

popolnost krščanskega življenja. In to je drugi glavni namen Marijinih družb.

»Česar srce polno je, to iz ust vre,« pravi star slovenski pregovor.

»Ne iz besedi, iz del se javljaj žar strasti« (to je: žar ljubezni), tako poje pesnik.

Srce vsakega dobrega Marijinega otroka je polno ljubezni do Marije. Prav naravno je torej, da se ta ljubezen kaže v navdušenih besedah, v javnih nastopih, ob slovesnih priložnostih.

Pa še veliko bolj kot to mora kazati pravo ljubezen do Marije celo življenje Marijinega otroka. Skupno z drugimi enako mislečimi tovariši nastopati za Marijino kraljestvo je potrebno in zelo koristno. A še mnogo bolj potrebno in koristno, pa tudi mnogo bolj težavno je, da je vsako zasebno delovanje uda Marijine družbe prešinjeno od duha svete vere, in da se pokaže vsak član tudi sam zase v vseh okoliščinah življenja kot kristjana, utrjenega v čednosti.

Prizadevati si za zgledno čednostno življenje, hrepeneti po krščanski popolnosti, je torej drugi veliki namen vsake Marijine kongregacije.

Zaradi tega se ustanovi vsaka družba, to zahtevajo pravila vsake družbe, zaradi tega so mnogi papeži potrdili Marijine družbe in obdarili z mnogimi milostimi in privilegiji (predpraviciami), iz tega razloga je že papež Gregorij XIII. imenoval družbe za »šole zveličanja«. Vse v družbi meri na to, da bi udje res lepo čednostno živeli.

Vsa pravila družbe, pogostno in vredno prejetje sv. zakramentov, skupna molitev, medsebojno občevanje članov, torej pogostno občevanje z dobrimi prijatelji, ki jih vse vodi isti blagi plemeniti namen, lepi zgledi oseb, ki jih veže vez krščanske ljubezni; vse to prav zelo pomaga napredovati v krščanskem življenju.

Največjega vpliva za člane je pa vodstvo modrega in previdnega duhovnega vodnika. Duhovni vodnik seznanen po svojih dobro premišljenih govorih družabnike s pravim duhovnim življenjem in jih navduši,

da si veselega srca in stanovitno prizadevajo za popolnost krščanskega življenja.

Posebno pa vodi h krščanski popolnosti lepo urejeno, zavedno, praktično Marijino čiščenje, ki jo mora gojiti družba. Kolikor pristrčnejša je pobožnost do Marije, kolikor bolj ta pobožnost človeka prevzame, toliko bolj mora rasti v lepih čednostih, katerih zgled je Marija.

To mora biti največja čast, to tudi največja skrb vsakega družabnika, da postane podobno svoji nebeški Materi: zvest, ponižen, pokoren, požrtvovalen, čist in devišk — kratko, popoln, kakor je Mati v nebesih popolna.

Ali se bomo še čudili, da kaže zgodovina Marijine družbe toliko lepih, občudovanja vrednih zgledov samozatajevanja in požrtvovalnega čednostnega življenja?

Neki vodnik Marijine družbe pripoveduje o zglednem kongreganistu sledeče:

»V družbi sem imel mladega, živahnega mladeniča. Bil je zdrav in krepak, v najlepših letih. Ob nekem požaru se je ponesrečil; goreče tramovje se je vsulo nanj in ga pokopalo v ogenj. Ko so ga izvlekli izpod tramov in ga ovili z mokrimi rjuhami, je rekel: »Rešite se sami in pustite mene.« Ko so ga odnesli izpod ognja na varen kraj, je prosil dveh reči: »Oh, odpustite mi,« je rekel, »da sem bil tako predrzen in sem še v drugič šel v ogenj. Prosim vas lepo, dajte mi moj križ in moj rožni venec!« In ko je že umiral, je imel še to željo: »Zapojte mi eno Marijino pesem!«

»Ako bi bilo v vsakem družabniku toliko čednosti,« tako sklepa oni voditelj svoje poročilo, »kakor jih je pokazal ta mladenič v najhujših trenutkih, je Marijina družba velikanska zakladnica premnogih najlepših čednosti.

Iz Palerma v Italiji se poroča iz leta 1610 o zglednem kongreganistu. Slabi ljudje so zahtevali od n'ega reči, ki so bile grešne in s katerimi bi izgubil nedolžnost. Zagroze mu s smrtjo. On pa odgovori: »Dobro! Vzemite mi življenje. Cveta nedolžnosti mi pa

ne boste vzeli. Ohranil si bom ta najlepši cvet, ali bel ali rdeč, to je v vaših rokah.»

Neka indijanska deklica iz Monterey v Chile je v skušnjavi zaklicala: »Kako bi mogla žaliti božjega Sina, ki sem se njegovi sveti Materi že kot otrok posvetila!?»

Lepo dejanje vitežko-hrabre čednosti je zvršila neka družabnica iz Varaždina na Hrvaškem. Ko je morala zapustiti uršulinski penzjonat (šolo) in iti v življenje med posvetne ljudi, se je zelo bala zapeljivega in zlobnega sveta. Strah se ji je še povečal, ko je bila zaradi svoje velike telesne lepote izpostavljena mnogemu laskanju in je čula že večkrat zapeljive besede. V neki taki stiski se zaupno obrne k svoji nebeški varhinja in jo prosi: »O moja Mati! Vzemi mi mojo le-

poto, ako bi ta utegnila biti vir grehom in bi me storila tebe nevredno.« Junaška molitev je bila uslišana. Tri dni po tej molitvi so se ji po celem obrazu izpustili turi. Zdravniki niso mogli spoznati vzroka tej bolezni, pa tudi popolno ozdraviti je niso mogli. Bo-
lezen ji je za celo življenje pustila na obrazu sledove. Blagi Marijin otrok je to skrivnost obdržal zase in se veselil v mislih, da je toliko lepša postala v očeh božjih in Marijinih, kolikor je izgubila na lepoti v očeh sveta. —

In ti, dragi otrok Marijin, kaj praviš k temu?

Odgovori z dejanjem ter živi tako, da boš v mišljenju, govorjenju, delovanju in trpljenju vreden prelepega naslova: »Otrok Marijin.« (Dalje.)

Marijino oznanjenje.

Skrivnosten vrtec svetu prej neznan
si ti, presrečno, nazareško mesto.
Krasneje cvetke bi iskal zaman
kot ono, svetega Duha nevesto.

Gospodov angel k njej poslan z neba
zakliče ji spoštljivo sladki ave . . .
spočela je od svetega Duha,
odprla pot do rajske očetnjave.

Strmin, ko v duhu gledam ta prizor,
studeneč milosti, ki tu izvira,
ljubezni božje krasen umotvor,
ki v srca sladkim nadam pot odpira.

Ob tem prizoru vstrepeta pekel,
se zgraža zlobna, nevoščljiva kača;
človeški rod je v grehe prej zašel,
a zdaj se mu kraljestvo božje vrača.

Kedo ostal bi mlačen in zaspan
ko zarja milosti z neba nam sije? —
Vsa srca pojte vneto dan na dan
v proslavo božje Matere Marije!

Br. Gervazij.

Zastava ali bandero?

Navada je, da si omisli vsaka Marijina družba, kakor hitro more, svojo zastavo ali bandero.

So ljudje na svetu, in ne ravno nespametni, ki trdijo, da je zastav preveč, da ni treba vsakemu društvu zastave, in da se za to izmeče preveč denarja, ki bi se dal na drugi strani veliko bolj koristno porabiti. Ta trditev nikakor ni prazna in velja posebno

o svetnih društvih. Marsikako teh društev komaj životari, nima svojih dvajset udov, mu manjka marsikaj potrebnega, toda zastavo za svojih več sto goldinarjev mora imeti! In kaj ima od tega? — In seveda, kadar se zastava kakega krajevnega društva blagoslovi ali razvije, ali pa njegova desetletnica (!) obhaja, je to dogodek, pomemben za vso domovino, h kateremu mora

skupaj vreti vsa dežela. Tukaj je res preveč potratnosti in šuma.

Kaj naj rečemo v tej zadevi o Marijinih družbah? Več p o v o d a imajo gotovo za napravljanje zastav ali bander, kakor druga društva. Naše družbe so namreč navadno precej močne, mnogoštevilne, torej potrebno svoto lažje zmagajo. Družbe kot cerkvene družbe tudi drugih potreb nimajo toliko, kakor društva, ki si morajo najemati društvene prostore, napravljati mize, omare, časnike, instrumente itd. — Dalje imajo družbe večkrat priliko in tudi dolžnost, nastopati korporativno (skupno); najmanj vsako leto vsaj pri dveh slovesnih procesijah. In ob taki priliki se nekoliko čuti potreba po nekem vidnem znamenju, za katerim naj se udje zbirajo in razvrsté; tembolj, ker je Marijino bandero ali zastava vidno znamenje onega nevidnega, one ideje (misli), ki jo večkrat zaznamujemo z besedo »Marijino bandero«, kakor naši članki nosijo naslov »Pod Marijinim banderom«, ali kakor se večkrat reče: Dekleta, le pod zastavo Marijino!

Dasi torej zastava ali bandero Marijini družbi ni neizogibno potrebno, vendar nočemo družabnikom braniti tega veselja. Samo na par reči je treba paziti.

1. Predvsem je vprašanje: Kaj? Zastava ali bandero?

Vsaka reč ima nekaj zase, vendar se nam zdi, da ima bandero več. Bandero je namreč sploh cerkvena oblika, in Marijina družba je cerkvena družba. Zastave so pa zopet bolj za svetna društva; bandero bi bilo zanje neprimerno.

Drugič ima bandero to veliko prednost pred zastavo, da se vse vidi in zlasti slika, katero lahko vsi naravnost gledajo, dočim je zastava močno zavita, in deloma tudi slika, ter se od obeh plati ne more videti.

To so odločno velike prednosti bandera. Po drugi strani ima pa tudi zastava nekaj záse. Pri cerkvenih sprevodih, n. pr. na božja pota, se ravno tako lahko vzame bandero kot zastava; pri nastopih bolj svetnega značaja (n. pr. katoliški shod) je pa le bolj zastava na mestu. Ravnotako pri pogrebih

bandero ni umestno; vprašanje pa je tudi, če je zastava.

To je nekaj uvaževanja vrednih misli za in zoper, da jih pretehtate, kadar napravljate kaj novega; vsaki družbi je pripuščeno, da se odloči za eno ali drugo. — Če bi se vprašalo le po stanovih, bi rekli: Dekletom se gotovo bolj poda bandero; mladeničem, ki so včasih poklicani, tudi pri bolj svetnih slavnostih nastopiti, morda bolj zastava. Seveda pa zadostuje tudi za obe družbi eno bandero, oziroma ena zastava, da ne pride preveč troškov; zlasti ker so mladeniške družbe navadno majhne in se pri fantih težje dobi denar za take reči; razen če sta obe družbi dokaj veliki. — Ako pa sta v fari mladeniška Marijina družba in pa izobraževalno društvo, bi pa utegnili tudi to dvojje imeti eno zastavo skupaj, saj so Marijini družabniki tako tudi vsi udje izobraževalnega društva.

2. Bandero ali zastava naj ne bo predragoceno. Lepo, lično pač, da imajo udje veselje nad njim; a ne prav predrago (za mnogo stotin goldinarjev). Prvič zato, ker je škoda toliko denarja vtakniti v reč, ki se redko rabi in kmalu obrabi. Drugič zato, ker če je blago prav prebogato zlasti z zlatom obloženo, je treba silno nežno ž njim ravnati in se še rado trga.

3. Bandero ali zastava bodi delo domačeh roke. V tem smo veliko grešili in se moramo vsi temeljito poboljšati. **Nobenega vinarja več iz dežele za stvari, ki se lahko doma dobé**, vsaj iste lepote in za isto ceno dobe! Koliko naših zastav se je delalo na Nemškem, odkoder so prišle — poznamo par takih — s hrastovim perjem in želodom okrašene, napisi pa vsi pokaženi! Hrast in želod sta sicer čisto nedolžna; a ker veljata za znamenje nemštva, kakor lipa za slovanstvo, zato jih niso nikjer z veseljem sprejeli. In človek se mora vprašati: Čemu? Čemu na tuje, ko imamo doma dovolj ljudi, ki znaajo prav isto narediti in željno pričakujejo takih naročil! Mi vse premalo uvažujemo pravilo: Svoji k svojim!

Mnogo prav krasnih in ne predragih zastav se je že izvršilo po slovenskih ženskih redovnih hišah; ne manjka se pa tudi drugih zasebnih izdelovateljic.

Lično in za nizko ceno — iz svoje izkušnje to potrjujemo — izdeluje cerkveno obleko Ivana Wolgemut v Stari Loki, ki bodi s tem priporočena.

Fantje pozor!

Približal se je čas vojaških naborov, ki se vrše meseca marca, aprila in maja. Da so fantje takrat nekoliko živalni in glasni, jim ni zameriti. Toda tisto grozno vpitje, razsajanje, pijanost, preklinjevanje, sirovost, kakor jo večkrat uganjajo ob tej priliki, to je prava norost, ena najbolj grdih in žalostnih razvad med našim ljudstvom. Če gre fant na nabor, ali je to res kak dogodek, da mora takrat popolnoma obnoreti, da minejo zanj vse božje in cerkvene zapovedi?!

Rečeno vam je bilo, da slabe razvade med ljudstvom odpravljati, je eno najboljših dobrih del. To-le v resnici grdo in slabo razvado odpraviti, bi bilo pa že prav posebno dobro delo.

Udje Marijinih družb, pa tudi izobraževalnih društev in tudi kar je drugih pametnih fantov, na vas je ležeče, da vedno bolj odpravljate in odpravite to grdo razvado. Ohranite tudi na dan vojaškega nabora pamet in vest in dostojnost in ne družite se z nedostojnimi razgrajachi! Tako se bo počasi tudi ta razvada vedno bolj umikala in umaknila lepšim navadam.

Vse to velja tudi za v jeseni, ko gredo fantje v vojake.

V Marijinih družbah, izobraževalnih društvih in tudi sicer jih je pa dobro še posebej na to opomniti, ker žalibog vsi ne bero »Bogoljuba«.

Vzoren Marijin sin.

Na Veliki Šmaren preteklega leta je umrl v Ljubljani v 27. letu svoje starosti France Bernik, rodom iz Sore. Pokojni France je bil ud tretjega reda in mnogo drugih bratovščin. Dokler je še mogel hoditi v cerkev, je prejemal svete zakramente vsak teden z veliko pobožnostjo. Dokler je bil doma, je bil v Marijini družbi med najboljšimi udi. Štiri leta je bil v Ljubljani za strežaja v deželni bolnišnici. Ondi je bil ud Marijine družbe v Križankih in vnet častivec

sv. Rešnjega Telesa. In kako rad je dal od svojega malega zaslužka v dobre namene! Saj je dal samo za sorško družbeno zastavo 100 kron. Naročen je bil na več dobrih časopisov; »Bogoljuba« je vedno zelo rad prebiral; še na bolniški postelji je bil to njegov najboljši prijatelj in svetovavec. — Nek bolnik v bolnišnici je pravil, kako spokorno je živel rajni France. Za klečalo je imel neko desko, v katero je nabil žebeljev in je klečal na njih, da ni bil raztresen pri molitvi; in

še na druge načine se je pokoril in mrtvil. Rad bi bil blagi mladenič živel na svetu in delal na božjo čast; pa žal, neusmiljena jetika ga je prezgodaj položila na bolniško posteljo, na kateri je veliko trpel, pa vendar vedno vdan v voljo božjo. Ko mu je kak obiskovavec rekel: »Blagor ti, France, saj se ti plete krona v nebesih,« je bolnik ponižno pristavil: »Ubog grešnik sem; v nebesa se ne pride tako lahko.« — Molil je vedno zelo rad. V boleznih, ko ni mogel več toliko moliti, je žalostno vzdihoval: »Zdaj še svojih navadnih molitvic ne morem več opraviti!« —

Previden s sv. zakramenti je bil večkrat. Enkrat je vzdihnil: »Zdaj bi rad umrl, če je božja volja; zdaj sem pripravljen, kolikor je mogoče.« In Bog ga je poklical k sebi ravno na Marijinega vnebovzvetja dan. Njegov spovednik, ki so bili pri njem na zadnjo uro, so rekli domačim: »Nikar ne jokajte! Za tega fanta je dobro. Da bi le mi tako srečno umrli, kakor ta mladenič . . !«

Ko bi bili vsi naši Marijini otroci taki! Ko bi bili le za polovico ali tretjino taki!

Zdaj pa tudi vidite, kakšnih zgledov si želi »Bogoljub«. Pošljite še kaj podobnih!

Sv. Jožef ga je rešil.

Kapitan ladje »Orion« je sedel v svoji kajuti. Bil je zamišljen in potr; mučile so ga težke skrbi. Na ladji je vladala nevarna razburjenost, Pomorščaki so bili čmerni, da, odurni ter svojih služb niso več opravljali voljno in veselo, kakor doslej. Ta uporni duh se je polastil mornarjev, odkar je prišel na ladjo poročnik Fernan. Ž njim je prišel na ladjo zli duh; upornost je rasla od dne do dne. Kapitan Steinecke je opiral glavo z dlanjo ter preudarjal, kako bi miril podložne mornarje; a ni našel nobenega pota iz te nevarne zanke. Le ena želja ga je tolažila v bridkih urah: da bi namreč bil kmalu konec te nevarne pomorske vožnje ter da bi mogel pohiteti k svoji ovdoveli hčeri in njenima otročičema; v krogu te družinice bi rad preživel v miru svoje ostalo življenje. Četudi ni bil še v letih, vendar je blagi mož vidno hiral, odkar mu je pred par leti umrla skrbna soproga. Ko je tako zamišljen slonel pri mizi, je posegel v telovnik ter vzela iz njega malo, lepo sliko sv. Jožefa, ki jo je vedno seboj nosil; dalj časa je zrl v podobo, naposled jo je poljubil goreče. Pokojno soproga mu je to umetno sliko sv. Jožefa zapustila kot dragocen spominek. Ko je kapitan sliko zopet spravil v telovnik, se je naslonil ter zaprl trudne oči; kmalu ga je objel trden spanec.

V spanju se mu je sanjalo. Vse težave in stiske so minile. Stal je v svoji sobi ob oknu, obraščenem z vinsko trto; poleg njega pa je stala njegova soproga. Dolí v vrtu pa je skakljala ter se igrala njuna mala hčerka ter prijazno pozdravljala drage ji roditelje. Leta so minila; pozabil je, da je tudi njegova hči med svetom sama, kakor on, ter da se je poslovil od črno oblečene hčerke, ki se je solzila, ž njo pa hčerki sirotici. A sèn se je spremenil. Njegova soproga je izginila; prikazala se mu je njegova hčerka, podobna materi, ter je zaklicala: »Oče, ne bodite žalostni, potolažite se; saj čuje nad vami sveti Jožef, katerega podobo nosite; nič hudega se vam ne bo pripetilo!«

Hipoma se prebudi kapitan; nekdo mu je položil roko na ramo. Pred njim stoji mlad kadet, Hon po imenu, ki je edini ostal prijazen in poslušen kapitanu.

»Kaj je?« zakliče kapitan ter skoči pokonci, ko ugleda preplašen, smrtnobled obraz mladega moža.

»Pst, ne govorite tako glasno!« spregovori kadet. »Jaz sem se sémkaj skrivaj priplazil, da vas svarim, četudi se bojim, da je že prepozno!«

»Kaj mislite?« mu seže kapitan v besedo. »Zakaj ste tako bleđi in preplašeni?«

»Upor,« odgovori kratko kadet. »Sklenili so, da vas umoré. Poročnik Fernan hoče postati mesto vas kapitan; preslepil je mornarje z raznovrstnimi obljubami, da so se mu pridružili.«

»Iz katerega vzroka vendar?« odgovori kapitan. »Pač sem opazil spremembo pri mornarjih, a nisem si mogel misliti, da je prišlo že tako daleč. Zakaj pač hoče poročnik Fernan svojo vest obtežiti z umorom, ko vendar ve, da že pri prihodnji vožnji stopi on na moje mesto?«

»Zaradi množine zlata tukaj na ladji,« zašepeta kadet. »Poročnik Fernan se hoče ladje polastiti ter jo premeniti v roparsko ladjo. Mornarji so se deloma preslepljeni, deloma prisiljeni vdali njegovemu hudobnemu načrtu.«

»Ste-li pa gotovi, da je načrt zares sklenjen?«

»Slišal sem vse skozi tanko steno, ki loči mojo sobo od sobe, v kateri so imeli posvetovanje; slišal sem dobro, niti besedica mi ni ušla. Kaj nam je storiti?«

»Tu ni rešitve!« odgovori kapitan zamolklo, polglasno. »Ko bi prosil milosti, bi bilo vendar zastoj in vas bi potegnil v nesrečo, ker bi slutili, da sem vse izvedel od vas. Ne skrbite zame; pri meni je razločka samo za par let, vam pa se smehlja še dolgo življenje, v katerem storite lahko veliko dobrega. Vendar pa nisem slutil, da bom moral take smrti umreti.«

Vrli mož vzdihne globoko ter zakrije obraz z rokama; toda kmalu se osrči ter reče mirno: »Hvala Bogu, umrl bom s čisto vestjo in neomadeževanimi rokami. Prizadeval sem se, da sem izpolnjeval svoje dolžnosti. Srčno pozdravite v mojem imenu drago mojo hčerko in sirotici. Povejte jim, da se bomo vsi videli kmalu gori v nebesih; tudi mater bodo našle tam. Tolažite jih z besedami, ki jih dam tudi vam kot rek za življenje: »Vse kar Bog stori, stori prav, če tudi človek tega razumeti ne more.«

»Tudi jaz umrjem,« pravi kadet; »življenje si ohranim le, ako se upornežem pri-

družim; tega pa ne storim nikdar, raje grem z vami v smrt, gospod kapitan!«

»Ne, ne!« odgovori kapitan, »vi se morate rešiti. Prikrivajte svoja čutila, da uidele tem hudobnežem. Ne bodite nepremišljeni. Ne izpostavljajte svojega življenja v nevarnost zaradi mene; poslušajte moj svet; to mi bo v tolažbo.«

To rekši migne kapitan kadetu, da se odstrani. Mladi mož zgrabi za kapitanovo roko, jo srčno stisne ter odide. Ko je ta odšel, poklekne kapitan ter moli goreče. A kmalu nato se čuje ropot ter bližajoča se govoricca. Kapitan vstane. Vrata se siloma odpro in Fernan, spremljan od mornarjev, se prikaže na pragu. V tem trenutku zagrmí grozno in trešči.

»Kaj pa je?« vpraša kapitan prišlece.

»Nič,« odgovori predrzno poročnik Fernan. »Vse je v redu. Odslej sem gospodar ladje jaz. In ti ljudje so moji podložni. Vaša zadnja ura se je približala, kapitan Steinicke; vsaka prošnja bi bila zastoj. In sedaj pojdite brez ugovora z menoj!«

Drugič trešči, še hujše kakor prvič; mornarjev se poloti groza.

»Bliža se grozen vihar,« se oglasi eden izmed njih ter se s strahom ozre v poročnika.

»Bojazljivi zajec,« zakriči ta, »jezik za zobmi!«

Obenem ga silno sune. Drugi mornarji se spogledajo; tako ravnanje s tovarišem jih je privedlo do drugih misli. Videli so na eni strani mirno, ponosno vedenje kapitanovo. Na drugi strani pa surovo obnašanje novega poveljnika. Začeli so omahovati. Ko poročnik to vidi, da mornarji omahujejo, se silno raztogoti.

»Vsi sem!« zakriči. »Zgrabite kapitana in vrzite ga v morje!«

Pri teh besedah začne nevihta silno divjati. Bliski švigajo, grom bobni, vihar tuli ob vrveh, ploha lije v potokih. Mornarji se umikajo, ko poročnik ponavlja svoje povelje. Nihče se ne gane.

»Bojazljivci,« zakriči poročnik, »vrzite tega moža v morje!«

Vsi stoje nemo. Poročnik strašno zakolne, skoči srdito proti kapitanu, mu nastavi samokres na srce ter sproži. Iz samokresa šine blisk, dim; a kapitan stoji mirno, ranjen ni nič. Okoli stoječi strmé, toda poročnik je ves obdivjan. Zopet dvigne samokres ter ga nastavi kapitanu na čelo, hoče sprožiti, pa — — na celi ladji se posveti prešinjliv blisk, grozen tresk pretrese barko, tako da so mornarji napol omamljeni.

Ko so se mornarji po tem strašnem tresku pomirili ter stopili naprej, vidijo pred seboj grozen prizor. Na krovu leži mrtev mož z grdo potezo preko čela in lica. Pa ta mrtev ni kapitan Steinecke. Blagi mož kleči poleg ubitega poročnika Fernana, ki je hotel njega umoriti, ter reče s tresočim glasom: »Strela ga je ubila. Bog bodi milostljiv njegovi ubogi duši!«

In vzel je iz telovnika malo podobo svetega Jožefa. Zgornja stran iz slonove kosti je bila od kroglice zdrobljena in na okviru, ki je bil od tenkega zlata, se je videla vdrtna.

»Poglejte, prijatelji,« je vzkliknil kapitan ter dvignil podobo kvišku, »sveti Jožef mi je po previdnosti božji rešil življenje.«

Grozni dogodek in čudovita rešitev kapitanova sta pretresla mornarje. Kleče so prosili kapitana odpuščanja ter mu obljubili vnovič neomajano zvestobo. Kapitan Steinecke je kot dober kristjan odpustil mornarjem ter jim dal lepih naukov, katerih mornarji niso mogli pozabiti.

* * *

Bilo je 19. sušca istega leta. Pretekla sta meseca od onih dogodkov, katere smo opisali. Hči kapitana Steinecke je sedela na vrtu očetovem na klopi. Naokrog so cvetele trobentice in marjetice, znanilke bližajoče se spomladi; po drevju so veselo prepevali drobni ptički, a njeno srce je žalostno, otožno, kajti šele pred par dnevi je čitala v časniku zanjo grozno novico, ki jo je prinesel neki brzoparnik, da je poveljnika ladje »Orion« ubila strela. Natančnejših poročil ni mogla poizvedeti, ker ladja »Orion« še ni došla v pristan. In ta dan — dan sv. Jožefa —

sta njen oče in mati praznovala vsako leto kot velik praznik ter šla v vaško cerkev k sveti maši. A danes sta oba mrtva in ona je morala sv. Jožefa praznik sama z otročičema praznovati.

Oblekla se je praznično ter se napotila v cerkev. Otroka, ki nista mogla še umeti velike izgube, ki je zadela njuno mater, sta veselo skakljala po travi. Kmalu zadoni čez hrib in plan veselo pritrkavanje zvonov iz vaške cerkve.

»Jožek in Lenica, le urno z menoj!« je vzkliknila otrokoma ter prijela vsakega za eno roko; »čas je, da ne zamudimo svete maše!«

V nekaj trenutkih so prišli na travnik, skozi katerega je žuborel studenček. Sredi travnika je stala velika starodavna vrba, ob njenem deblu pa je bila napravljena klop. Tu sta imela otroka navado počivati, ako sta šla v cerkev ali iz cerkve.

»Mati, tam na klopi pa sedi mož;« zakliče mladi Jožek, »ali hočemo malo sesti na klop ali pa gremo kar naprej?«

»Kakor hočeta, ljuba otroka,« odgovori mati; »če nista trudna, pa pojdimo kar naprej!«

Sedaj vstane mož ter se smehljaje bliža. »Stari oče, stari oče!« zakličeta enoglasno vesela otroka. »Mati, saj niso mrtvi, tu so, tu!«

Mati je obstala kakor okamenela. Toda znan glas ji je vzel ves strah.

»Emilija!« zakliče oče ter razprostre roki; objela sta se nemo ter solzila.

»Mi smo mislili, da ste mrtvi, oče!« je izpregovorila čez nekaj časa hči ter povedala novico, ki jo je brala v časniku o njegovi smrti. Kapitan pa je nato pripovedoval o čudoviti rešitvi ter sklenil svojo povest: »Včeraj smo došli v Bremerhaven; hitel sem kakor naglo sem mogel sem na svojo domačijo, da bi se na praznik sv. Jožefa z vami veselil. Mislil sem si: praznovati ga moramo skupaj tembolj, ker me je dobrotljivi sveti Jožef tako čudovito rešil življenje. Mati tvoja, o Emilija, bi gotovo tudi tako mislila. Ko sem dospel v vas, je prvokrat zvonilo. Bil sem

prepričan, da bomo tukaj skupaj prišli; da bi vas iznenadil, sem nalašč čakal na klopi pod vrbo. Zdaj pa zvoni skupaj. Hiteti moramo, da ne zamudimo, pri sveti maši pa bo-

demo vsi zahvalili Boga za čudovito rešitev, ter svetega Jožefa, mogočnega variha in zavetnika v vseh stiskah in nadlogah.«

Teotim.

Dve starodavni slovenski božji poti na Koroškem.

I. Gospa Sveta.

Zlata misel je bila, ki je pred par leti vodila Slovence na božjo pot v starodavni Oglej. Ne manj dobra misel je bila pa tudi ona, ki jo je kmalu nato izrekel nekdo v »Danici«: Naj bi se ta romanja v Oglej ponavljala vsaj vsako četrto ali peto leto!

Oglej nam je na jugu; -- a tudi sever nima za naš slovenski rod nič manj znamenitih božjepotnih krajev, ki so se pa zlasti nam, ki živimo bolj na jugu, pač malo preveč odtujili. In to sta v sosedni koroški deželi dva jako sloveča kraja: Gospa Sveta (nemški: Maria Saal) in Sv. Hema (nemški: Gurk). Pomudimo se za danes nekoliko pri prvem slovečem kraju!

Gotovo so le redki oni, ki imajo v rokah zlasti prve letnike slavnoznanih »Drobtinic«. Kdor pa je tako srečen, da jih ima, naj se ozre v tretji letnik, ki je izšel leta 1849. Na čelu njegovem je videti v jeklo vrezana slika sv. Modesta s podpisom:

»Sv. Modest, škof v Gospej Sveti na Koroškem.

Prosi svet' apostel Gorotana,
Naj gori Slovencem luč prižgana!«

Po uvodu se na straneh V.—XIV. pod naslovom: »Sv. Modest, koroški apostel. Škof v Gospej Sveti« bere obširna zgodovinska obravnava o razširjanju svete katoliške vere med koroškimi Slovenci. Tu zaenkrat posnamemo le glavne točke. Kakor je nam na jugu prisijala luč svete vere iz Ogleja, je ta sreča došla bratom Slovencem na severu iz Solnograda. Sv. Virgil je iz Solnograda poslal v prvi polovici VIII. stoletja sv. Modesta za škofa h Gospej Sveti. Še zdaj je videti malo poslopje pod imenom »Modestistöckl«, v katerem je stanoval. Zelo veliko

se je trudil za pokristjanjenje in verski poduk Slovencev v ondotnih krajih. Umrl je v drugi polovici VIII. stoletja. Grob njegov se nahaja v stranski ladji evangeljske strani v kapeli sv. Križa. Sv. Modestu so sledili kot škofje v Gospej Sveti še Teodorik (umrl leta 823.), Oton in Osvald IV., ki je bil zadnji ondotni škof. Ta sloveči kraj se po pravici sme imenovati zibelka krščanstva na Koroškem. To pa tudi ves ondotni rod hvaležno priznava s tem, da v neštevilnih trumah prihaja še vedno tja na božjo pot.

Gospovetska vas in njena starodavna, častitljiva dvostolpna stolnica se v slikoviti legi ponosno kaže na nizki višini potniku, ki hodi po državni cesti, ob desni, ali se vozi takorekoč vstric nje po državni železnici, ki vodi od Celovca proti Št. Vidu, nekdanjemu stolnemu mestu koroških vojvodov. Kot otrok (učenec celovške glavne ljudske šole v letih 1837 in 1838) sem prišel nekaterikrat h Gospej Sveti. Znano pa je, koliko smisla pa imajo taki fantalini za presojo in občudovanje takih krajev. Kot otroku mi je bilo, kajpada največ za veliki zvon gospovetski. ki je, kakor je znano, pa vsem slovenskem ozemlju največji in najtežji; tehta namreč čez sto starih centov. (Zdaj ga pa najbrž prekosi veliki zvon pri Devicj Mariji v Polju pod Ljubljano. Op. uredništva.) V zvonik sem torej zlezal redno vsakikrat. Kolikor se še spominjam iz otroških let, ga gonijo štirje možaki, ali pa morebiti še več. Uravnane so za to čveterere vrvi; zvonijo pa ž njim le o večjih praznikih.

Leta 1863. sem obiskal Gospo Sveto vnovič in sem se dokaj bolj zavzemal za njene zanimivosti. Popisal sem bil to vse bolj natančno in priobčil v javnost. Takrat sem

si šel ogledat tudi starodavni sloveči kameniti vojvodski stol, ki se še vedno nahaja nedaleč naprej od Gospe Svete sredi nekega travnika ob desni državne ceste. Takrat ga je obdajala visoka železna ograja in pred njo še lesena. Kdorkoli pride v ta kraj in se količkaj zanima za slovensko zgodovino, si ogleda ta znameniti starodavni koroški vojvodski stol. Pa, — tako me ni ginila še nobenkrat svetost gosposvetske stolnice, kot preteklo leto v dan 18. septembra, ko mi je

† Stolni dekan Andrej Zamejic.

bila sreča mila, obiskati vnovič Gospo Sveto. Pero moje ni zmožno popisati svetih občutkov, ki so mi zavzeli duha, ko sem prestopil prag tega starodavnega, veleslavnega svetišča. Da, ta sveti božji hram je res vreden,

da je bil nekdanj škofijska stolica. Pozidan je v strogem gotiškem slogu, močni stebri ga ločijo v tri ladje, visoko nad planoto ladij pa se vzdiguje od visokih oken opasano in bogato osvetljeno presvetišče. Cerkev je posvečena Mariji v nebo vzeti, dolga je 46 m, široka 18 m in ima 6 oltarjev. Posvetil jo je okoli leta 753. sv. Modest. (Sv. Modest je posvetil prvotno cerkev, na katere mestu so pozneje sezidali sedanjo. Op. uredništva.) Orgle imajo prekrasno, bogato pozlačeno omaro; ker so pa že stare okolu poldrugi stolet, se zdaj misli na napravo novih, kar dokazuje tudi nabiralnik pri stranskem vhodu cerkve, ki prosi milodarov in prispevkov v ta namen. Naj bi dohajali cerkvi v bogati meri!

Gosposvetska župnija ni velika; kajti šteje naše dni le 1215 duš. Da vzdrževanje tako velike in dragoceno opravljene cerkve za primeroma majhno število župljanov ni lahka stvar, je vsakemu razvidno. Opazi se pač lahko, da je poleg orgel treba tudi še mnogo drugih poprav. A za take nujno potrebne stvari in potrebe bi privoščili gosposvetski stolnici onega dobrotnika, ki se je bil usmilil oglejske bazilike, namreč presvetlega cesarja samega, ki je bil odredi!, da se je popravila na državne stroške.

Zaenkrat naj ta skromni popis zadostuje. Vkljub svoji visoki starosti prosim Boga in tudi upam, da doživim še priliko, priti vsaj še enkrat h Gospej Sveti. Takrat si hočem vse še bolj natanko ogledati in opisati v spodbudo. Naj bi prav mnogo pobožnih naših rojakov in južnih Slovencev romalo h Gospej Sveti! — Bivši nadučitelj Jos. Levičnik.

Na čast svetemu Jožefu.

Pojasnilo in prošnja

Mnogi povprašujejo: „Kdaj bodo jezuiti začeli zidati obljubljeni cerkev sv. Jožefa v Ljubljani?“ Mi imamo vedno isti odgovor: „Kedar

bodo častivci sv. Jožefa in prijatelji slovenskih jezuitov velikodušno zložili približno dve tretjini proračunjenih stroškov, takoj položimo temeljni kamen.“ Jasno

je vsakemu, da se ne smemo izpostaviti veliki nevarnosti, da bi ne mogli dolgov redno izplačevati. Dosedaj nabrana vsota pa je še mnogo premajhna, da bi smeli misliti na začetek. Cerkev sv. Jožefa, ki so jo nameravali pokojni kardinal Jakob Missia še pred ljubljanskim potresom, bomo gotovo sezidali, ako nas blagi dobrotniki ne zapusté. Res, da je ta misel nekako zaspala vsled prevelikih ovir. Hvala božji previdnosti! Poglavitna zapreka je odstranjena, odkar ima red družbe Jezusove dovolj slovenskih mašnikov, da bodo mogli poleg sv. misijonov po sloven. deželah še posebno v Ljubljani plodonosno delovati. Upamo tudi, da nam bo sv. Jožef privedel v noviciját še novih nadarjenih dijakov ali mlajših duhovnikov. Sedaj, ko je v naši rezidenciji 6 slovenskih patrov, vidimo in živo čutimo, da je sedanja sicer jako lična in zelo priljubljena kapelica sv. Jožefa mnogo pretesna za uspešno delovanje v Ljubljani. Niti slovenskemu razumništvu niti delavskemu in obrtnemu stanu ne moremo dosti pomagati v verskih zadevah. Še za večjo kongregacijo bi ne bilo dovolj prostora.

Zato se zaupno obračamo do vernega katoliškega ljudstva, naj vsak po svoji moči pripomore, da se čim prej dvigne v središču slovenskih dežel, v beli Ljubljani, velika in dostojna cerkev na čast sv. Jožefu, varihu katoliške cerkve in deželnemu zaščitniku vseh slovenskih pokrajin (razen tržaške), mogočnemu pomočniku v vsaki stiski in posebno zvestemu prijatelju ob smrtni uri. V tej cerkvi bo ob jednem središče „molitvenega apostolstva“ za celo ljubljansko škofijo; tu se bodo zbirale razne Marijine družbe, tu bo sedež

bratovščine za dobro smrt, tu se bodo vodile duhovne vaje za posamezne stanove, od tukaj bodo mašniki družbe Jezusove hiteli na pomoč čč. duhovščini na deželi z eksercicijami, misijoni itd. Tukaj se bo torej gotovo veliko storilo na čast božjo. Zato stori pravo apostolsko delo, kdor k cerkvenemu zidanju kaj pomaga.

Blagim dobrotnikom ne moremo drugače pokazati svoje hvaležnosti, kakor da zanje molimo in sv. maše darujemo. Enkrat na mesec opravi vsak jezuit tukajšnje rezidencije jedno sveto mašo za žive in mrtve dobrotnike; vrhu tega je vsako sredo ob 6. uri za iste sv. maša v čast sv. Jožefu. Te sv. maše se bodo, kakor doslej, brale tako dolgo, dokler ostane družba Jezusova v Ljubljani. Ker je sedaj 8 patrov tukaj nastavljenih, je vsak dobrotnik deležen vsak mesec najmanj 12 sv. maš.

Po tolikih sv. mašah in po priprošnjih sv. Jožefa smejo blagi dobrotniki pričakovati obilnega plačila od Jezusa, ki je bil v mladosti pokoren svojemu deviškemu redniku na vsak migljaj. Blagohotne prispevke hvaležno sprejema: Predstojništvo oo. jezuitov v Ljubljani, Elizabetna cesta.

P. Alojzij Žužek, S. J. superior.

Uredništvo z veseljem objavlja to pojasnilo in prošnjo ter jo najtoplejše priporoča. Pomagajmo vsak po svoji moči in priskočimo na pomoč, da bodo jezuitje v Ljubljani čimprej dobili že davno obljubljeno in zaželeno cerkev sv. Jožefa! Darovi se pošljajo ne na naše uredništvo, ampak naravnost na svoje mesto!

Zanimive prigodbe iz vojaškega življenja.

(Piše Francišek Premru, vojaški duhovnik v p.)

Kolik vpliv ima duhoven na umirajočega.

Nek nadporočnik, katerega sem dve leti preje poročil, je na legarju hudo obolel. Zdravniki niso imeli upanja, da bi to bolezen prestal. Obiskal sem ga nekolikokrat, nadejaje se dobiti priložnost, da ga opomnim na krščansko dolžnost. V tem me je pa največ ovirala njegova soproga grško-razkolne vere, ki nikakor ni dopustila, da bi pristopil k njemu kot duhoven, temveč le kot prijatelj. Moral sem ji obljubiti, da o smrti, spovedi in drugih zakramentih niti omenil ne bom. Meni je bilo do tega, da morem sploh do njega in da ž njim govorim, da se me navadi in ne vidi v meni poslanca smrti, ako bi se nevarnost povečala.

Mojega obiska je bil kaj vesel. Jaz mu izrazim svojo sožalje in omenim: Kdo bi si bil mislil, ko sem Vas pred tremi tedni videl krepkega in zdravega, da Vas najdem danes v postelji bolnega in slabega; kaj bolezen iz človeka ne naredi! Predolgo bi bilo, ako bi cel pogovor, ki ga imam dobro v spominu, tu napisal; samo toliko omenim, da sem spoznal, da bi pri bolniku radi previdenja ne bile velike težave, če bi le gospo mogel za to pridobiti; ali tu je bilo vsako prigovarjanje in zagotavljanje, da mu bo odleglo in mogoče da ozdravi, zastonj. Predsodka, da človek mora umreti, če sv. popotnico sprejme, ji nisem mogel iz glave izbiti. Trikrat sem ga še obiskal; zavoljo n'e pa, ki je zmiraj stražila pri postelji, brezuspešno. Bolezen pa zmeraj hujša in hujša!

Nekega dne -- bila je ravno nedelja in jaz sem moral ob desetih maševati -- pridrdra z največjo hitrostjo kočija, v n'ej nek poročnik, pred vojaško bolnišnico, iz katere sem ravnokar izstopil in mi reče: Velečastiti gospod, brž, brž, N. umira. Jaz sem mu razjasnil v kratkih besedah, da meni zavoljo sv. maše ni mogoče, zato naj se poda v samostan čč. oo. kapucinov, tam bo gotovo

dobil duhovna. Dobil ga je, odpeljal se ž njim k bolniku, ali do njega ga niso pustili, češ, edini Premru sme priti.

Po sv. opraviu me je čakal oče kapucin v žagradu in mi koj sporočil, da je bil pri umira'očem častniku, ali da ni nič opravil, ker samo mene zahtevajo; kočija čaka pred cerkvijo. Pohitel sem, da če mogoče v pravem času pridem in mu vsaj posledn'e sv. olje podelim. Toda zastonj, gospa me ni pustila k njemu, ker je videla, da imam pod vojaškim plaščem najpotrebnejše, kar se v sili more dati umira'očemu.

Zda'ci stopi vojaški zdravnik iz sobe bolnikove v predsobo ter reče, da ni rešitve, ne upan'a; še četrť ure mogoče da živi, dalje ne, zaka' postal je brezčuten in ne odgovarja na nobeno vprašanje. Ko gospa to sliši, obupna hiti v sobo in zdivjana glasno kliče ime bolnikovo; ali on se ne zmeni za njo. To priložnost sem porabil, da pristopim na desno stran zglavja, ker na levo, na katero je bil bolnik obrnjen, zavoljo gospe nisem mogel. Nagnem se čez zglavje in prijazno vprašam: »Gospod nadporočnik, poznate moj glas?« Zdravnik me opozori, da moram glasneje govoriti, ako sploh upam odgovora dobiti. Nato sem glasno ponovil vprašanje. Zamolkli »ne« je bil odgovor. Nato jaz: »Poznate li Premrua?« Zda' se zgane, obrne se nagloma kot kak zdrav človek, če ga iz spanja pokličejo, proti meni, povzdigne glavo, gleda me trenotek, potem pa vesel obe roki poda, rekoč: »Bodi mi pozdravljen, dragi prijatelj!« Nato mi obe roki strastno poljubi. Ko zdravnik to vidi, priskoči ter mu pod kožo na levi roki brizgne oživlja'oči eter, naroči prav močno kavo, mene pa naprosi, naj ga z razgovar'anjem vzdržim budnega, dokler ne bo kava gotova.

Da na kratko povem, najin razgovor je bil javna spoved, sev'e z vso previdnostjo. Na zadnje vprašanje, da li obžaluje svo'e grehe in na n'egov odgovor, dá, sem mu dal

sv. odvezo. Potem sem vzel iz žepa sv. rožni venec in pokazal mu križec, naj ga poljubi, kar je tudi res pobožno trikrat storil.

Ko je bolnik kavo, ki sem mu jo sam podajal, izpil, je bila moja naloga samo deloma končana, hotel sem jo dopolniti. Pristopim toraj h gospej in ji rečem: »Vi ste mi zabranili kaj o spovedi govoriti; tega tudi nisem storil, ali izpovedal sem ga in vidite, da mu ni škodilo, dovolite torej, da še drugo opravi-

vim.« Vse zastoj, abotnost ostane abotnost.

Bolezen je šla na bolje, seveda počasi. Ko sem ga pozneje obiskal, sem ga našel v naslonjaču. Pri tej priliki mi je rekel: »Prva pot, ko prag prestopim, bo v cerkev, druga pa k Vam, velečastiti!«

Ta dogodek sem prve dni pripovedoval višjemu vojaškemu zdravniku, judu. On je rekel: »Čudno, kak vpliv ima katoliški duhoven na človeka! . . .«

Velika slanikova pojedina.

»V sredo, na pepelnico zvečer, tukaj in tukaj, velika slanikova pojedina«, tako se bere pustne dni po časnikih, tudi v inseratnem in uredniškem delu katoliških. Ali je to-le popolnoma v redu?

Post, kakor znano, obstoji v dvojem: 1. Ne mesnih jedi jesti; 2. ne se večkrat kot enkrat na dan nasititi. Tako ukazano za kmeta in gospodo. Proti prvemu delu posta se slanikova velika pojedina ne pregreši, pač pa proti drugi; vsaj iz besede »pojedina« in celo »velika pojedina« smemo to sklepati.

Zares dobro »delajo« ta mestna lahkoživa in pohlepna gospoda! Cel predpust so na račun poznejšega posta jedli in pili in plesali — 223 plesnih veselic v tem kratkem predpustu v Ljubljani! — komaj pa pride prvi postni dan, prirejajo si zopet veliko pojedino pod novim naslovom! Kako je že rekel sveti Pavel o takih pojedinah: »Koliko jih živi, o katerih sem vam že večkrat rekel, zdaj pa kar jokaje rečem, da so sovražniki križa Kristusovega, katerih konec je po-

guba, katerih Bog je trebih, in hvala v njih sramoti, kateri pozemeljsko ljubijo.« — Ne bodimo jim nevoščljivi njih poedin in plesov in maskarad! Zakaj sv. Pavel nadaljuje: »Naše občevanje pa je v nebesih, odkoder tudi zveličanja čakamo, Gospoda našega Jezusa Kristusa, kateri bo spremenil naše revno telo ter ga upodobil svojemu častiljivemu telesu.« — (Fil. 3, 18—21.)

223 plesov z veliko slanikovo pojedino po vrhu nam pa tudi glasno govori, kako potrebna je naša sveta vojska zoper nezmerno pijančevanje, to bodi povedano tistim, ki niso prijatelji razuzdanih veselic, o zdržnosti pa tako težko kaj slišijo. Kajne, koliko se naredi greha s tem predpustnim norenjem! Pa zakaj toliko teh priložnosti? Večinoma zato napravljajo gostilničarji svoje bale, da bi več iztočili. Pijančevanje je tisto vedno mokro močvirje, iz katerega bujno poganjajo te pregrešne rastline. Zatorej osušimo to močvirje!

Kako dobro je pomagati dušam v vicah.

(Črtica iz življenja.)

Kakih dvajset let bo, ko izstopi nekega dne v septembru pri vratih bolnišnice v N. dekle pri tridesetih letih. Bila je šivilja Terezija T. Pol leta je morala prebiti v bolniš-

nici zavoljo hude zunanje bolezni. Sedaj je namenjena v domačo vas. Iz srca je hvaležna Terezija Bogu, da je v oskrbi dobrih sester sv. Frančiška zopet zadobila ljubo

zdravje, vendar jo skrbi, kako se bo v prihodnje preživela. Že od znancev, ki so jo obiskali v bolnišnici, je izvedela, da so si mnogi izmed tistih, ki so ji prej dajali v delo, že druge šivilje izbrali.

Kar je Terezijo skrbelo, to se je v resnici zgodilo. Ko je že nekaj tednov bivala v revni sobici, se je morala prepričati, da je le redko kdo kaj pri njej dal v delo. Ker je že v bolnišnici veliko porabila, ji je že skoraj popolnoma pošlo, kar je imela prihranjenega. Še malo časa, pa bi bila prišla v največjo stisko.

Treba si je bilo torej kako pomagati. Terezija se odloči, da hoče pustiti svojo samotnost in si kje poiskati primerne službe.

Iz tega namena se odpravi nekega dne na vse zgodaj v bližnje mesto. Pa kmalu se prepriča, da ni tako lahko dobiti primerne službe. Poprašuje pri tej in oni posredovavki služb, a nikjer ni bilo praznega mesta, ki bi ustrezalo njenim željam in znanosti.

Vsa potrta hodi Terezija po mestnih ulicah sem in tje. Naenkrat zasliši iz bližnje cerkve orgle doneti. Kakor z novim pogumom navdana stopi v hišo božjo ter je pričujoča pri opravi za mrtve, ki se je ravno kar obhajalo pri velikem oltarju.

Pobožno moli pri sveti maši za duše v vicah, pa jih tudi goreče prosi, naj ji v njeni stiski pomaga o s svojo priprošnjo pri ljubem Bogu.

Spomni se deklet, da je prejšnja leta večkrat dala za kako sveto mašo za duše v vicah, a v žalostnih razmerah, v katerih se je nahajala že več mesecev, je to opustila. Naenkrat jo prešine misel, naj si še bolj zagotovi pomoč ubogih duš v vicah s tem, da jim preskrbi tako dragocen pripomoček za njihovo rešitev, namreč sveto mašo.

Ko je služba božja končana, poda se v zakristijo in prosi duhovnika, naj opravi drugi dan sveto mašo za umrle. Rad usliši gospod njeno prošnjo in vesela da Terezija za to svoje zadnje vinarje.

Še enkrat prav goreče priporoči svojo zadevo ubogim dušam v vicah, zapusti hišo božjo in se poda v drevored ob mestu.

Četudi je imela veliko zaupanje na pomoč duš v vicah, se ji je vendar na vso moč vrvila misel na žalosten položaj. Vsa v skrbeh se vsede na klop pod drevesi. Bil je mil jesenski dan, solnce je gorko sijalo. Sedaj, ko je poldne blizo, zamore pač kake pol ure tukaj presedeti; morebiti ji pride dobra misel, kam naj se obrne.

Pri teh žalostnih mislih zagleda na klopi časopis, ki ga je pustil nekdo, ki je prej tam sedel.

Takoj pogleda v oni oddelek, kjer se ponujajo razne službe. V prvem trenutku ne zapazi nič primerne. Naenkrat spreleti veselje njeno obličje.

»Priletna gospa išče starejšo, katoliško deklet, ki se razume na gospodinjstvo in bi ji mogla obenem delati družčino. Želi se nekoliko izurjenosti v šivanju in drugih ročnih delih. Plačilo po dogovoru. Oglas naj se v ulici . . . števil . . .«

Tako bere Terezija, rdečica od veselja oblije njeno obličje. Ko bi se ji pač posrečilo dobiti to službo! Časopis je današnji, morebiti mesto še ni oddano.

Takoj vstane Terezija, poišče stanovanje dotične gospe in gre vprašat za službo. Kdo popiše veselo srečo, katero je občutila dobra deklet, ko je čez pol ure zopet zapustila hišo!

Gospa, ki je službo ponujala, je bila dobra. Terezija ji je bila všeč v vsakem oziru. Posebno vesela je bila, ker je znala deklet šivati. Bila je namreč gospa predsednica raznih dobrodelnih društev, zato jo bo kot šiviljo lahko porabila. Za plačo sta se kmalu pogodili. Gospa je ponudila toliko, da se je Tereziji, ki je bila brez vseh pripomočkov, zdelo nenavadno veliko. Dogovorili sta se, da službo lahko že naslednji dan nastopi. Veselo se odpravi Terezija domov. Predno pa odide iz mesta, gre še enkrat v cerkev, moli pobožno za uboge duše v vicah ter se jim iz srca zahvali za očitvidno pomoč, ki so ji jo izkazale.

Služba, ki jo je dobila dobra deklet s pomočjo ubogih duš v vicah, je bila za njo v vsakem oziru primerna. Več let je bila v

tej službi. Gospa in služabnica sta se tako dobro razumeli, da se je moglo reči, da sta druga drugo vodili in podpirali na potu popolnosti.

Ko je gospa v veliki starosti umrla, je Terezija ostala sama. Dobra gospa je poskrbela, da ji ni bilo treba trpeti sihe in pomanjkanja. Mogla je kakor prej tudi pozneje posvetiti svoje življenje ljubezni do bližnjega. Ako je izkazovala usmiljenje živim, kako bi bila pozabila na svoje posebne ljubljence — na duše v vicah. Neštete so svete maše, ki

jih je dala opraviti, molitve, ki jih je zanje storila, dobra dela, ki jih je zanje darovala. Nikdar ni pozabila Terezija spodbuati tudi drugih, s katerimi je občevala, naj se spominjajo najbolj ubogih večkrat popolnoma zapuščenih duš v vicah. Saj te duše vendar tako zelo potrebujejo naše pomoči in usmiljenja in tega, kar mi zanje storimo, gotovo ne pozabijo. Svojo hvaležnost nam pokažejo s tem, da za nas prosijo pri Bogu.

»Blagor usmiljenim, ker bodo dosegli usmiljenje.«

Odmevi z rajskega-vrta.

(Za praznik sv. Janeza od Boga, ustanovnika usmiljenih bratov, 8. marca).

Med cvetke bujno razcvetene
oziram se na rajski vrt,
goreča želja tja me žene,
a vhod do njih mi je zaprt.

Teh cvetk pa danes najbolj ena
privablja k sebi mi oko;
z nebeško zarjo okrašena,
dehteča govori tako:

»Pomisli, tudi jaz sem klila
na borni zemlji kakor ti,
a znanih ti viharjev sila
mi ni izčrpala moči.

Bolnikom bila sem zdravilo,
pomoč trpečim naokrog;
zato je name gledal milo
z neba neskončno sveti Bog.

Dobrotno me je iznenadil,
ko je ponižal se z neba:
še predno me je v raj presadil
je zval me — Janez od Boga.

Premagaj zdaj skušnjav viharje,
za čednost hrabro v boju stoj,
pa nekda v svitu rajске zarje
imel boš z menoj delež svoj!

Br. Gervazij, usmiljeni brat.

Nizozemska Gvajana (Južna Amerika)
Koncem preteklega leta je umrl v mestu Paramaribo misijonar Henrik Lemens. Mož zasluži, da tudi »Bogoljubovi« bralci poznajo njegovo ime. Rojen leta 1850. na Nizozem-

skem, izbere si vojaški stan. Radi njegove zvestobe v službi in prijaznega značaja ga vse spoštuje. Nikjer se ne sramuje pokazati svojega globokega in trdnega verskega prepričanja. Nekoč se drugi častniki norčujejo

iz vere, a Henrik jih resno zavrne. In možat stotnik pristavi: »Možu tako odločnega in neustrašenega prepričanja, vsa čast!«

Božja previdnost vodi človeška pota čudovito in tudi častnika Henrika pokliče v redovniški stan. Na praznik Brezmadežne leta 1882. sleče vojaško suknjo in obleče meniško hajjo. Stopil je v red našega Odrešenika. Štiri leta nato ga posvete v mašnika in pošljejo v misijonske kraje Nizozemske Gvajane. Preje zvest vojak, je sedaj goreč apostel. Posebno se zavzame za uboge gobove bolnike. Obvezuje jim rane in deli notranjo tolažbo, pripravljaje jih na srečno zadnjo uro, dokler v svojem apostolskem poklicu tudi sam ne naleze boleznin in se zgrudi v smrti. Na grobu zvestega in svetega duhovnika so glasno pričale solze ubogih bolnikov, kako dobrega prijatelja so izgubili.

Kitajsko. Lepo napreduje krščanstvo v državi, kjer je preteklo že toliko mučeniške krvi. Po najnovejšem štetju je na Kitajskem 880 tisoč katoličanov in blizu 500 tisoč katehumenov (ki se pripravljajo na sv. krst). V kratkem bo štela katoliška cerkev tam nad 1 milijon vernikov. Med duhovniki je že blizu 600 domačinov. — Pri nas odnaša vihar pleve in na vzhodu spravljajo pšenico v žitnice. — V Pekingu mislijo resno na ustanovitev katoliškega vseučilišča. V ta namen so imeli preteklo leto posvetovanje misijonski škofje.

Koreja. Sporočili smo že lansko leto o gorečnosti korejskih vernikov. Z veseljem čitamo o lepem razvoju krščanstva, odkar je polotok pod japonsko vlado. Preteklo leto se je dalo krstiti 4100 odraslih.

Japonsko. Posebno veselo poročilo za vsako verno srce je, da je zadobila katoliška cerkev v mikadovem cesarstvu popolno svobodo in vse državljenske pravice. Letno poročilo za leto 1906 izkazuje 1403 krste odraslih. Med 29 redovniki v mestu Hakodate je že 14 Japoncev. Tudi med redovnicami je že več domačink. Misijonarji v deželi se množe. Preteklo leto so zopet prišli v deželo po dolgem prestanku 300 let očetje frančiškani. — Med novimi apostolskimi osebami

je posebno znamenit bivši pomorski častnik francoski, oče Bertin.

Transval v Južni Afriki. »Nedavno smo obhajali prvi katoliški shod ob obilni udeležbi,« piše misijonski škof Miler. Tam je že tudi vpeljana »Večna molitev«, katere se novospreobrnjeni goreče udeležujejo.

Po nekaterih pokrajinah južne Afrike je vsled slabe letine posebna draginja in lakota. Veliko jih je že pomrlo od stradanja. K misijonski postaji Matjes Klof je prišlo naenkrat okrog 800 lačnih starčkov, žensk in otrok. Milo so prosili kruha. Kdor more, pomagaj z milodari nasičevati lačne!

Zjedinjene države. Amerika je zares dežela posebne vrste v vsakem pogledu. Krščanstvo ima brezdvoma tam še veliko prihodnost. V novejšem času prirejajo katoličani misijonarji posebne shode za drugoverce. Tako je bilo v preteklem letu okrog 55 takih shodov za nekatolike, ki niso ostali brez sadu. V newyorški škofiji jih je prestopilo 319 v katoliško cerkev. — V zadnjih desetih letih štejemo v Zjedinenih državah nad 10.000 spreobrnjenj. Število vseh katoličanov cenijo na blizu 13 milijonov.

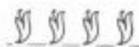
Avstralija. Novopomersko. Čudovito je, kaj doseže ponižen duhovnik, zapujoč na božjo pomoč. Deželica, pred kratkim časom polna ljudožrcev in poganskih divjakov, ima danes razvito krščansko življenje. V dvajsetih letih se je ustanovilo blizu osemdeset misijonskih postaj in ravno toliko šol in dobredelnih zavodov. Število vernikov znaša okrog 12 tisoč, ki so zelo goreči v izpolnjevanju verskih dolžnosti.

Rusko. Srčne želje † Leona XIII. se izpolnijo. V dobrem letu je prestopilo po uradnem štetju v katoliško cerkev blizu 400.000 pravoslavnikov. Kako vesela novica!

Podpirajmo misijone! Društvo katoliških žena in deklet na Nemškem je nabralo preteklo leto blizu 36 tisoč kron za razširjanje svete vere in poleg tega darovalo različnih potrebščin v vrednosti 25 tisoč kron. Podobno društvo se ustanavlja na Angleškem in Irskem.

Cerkveni razgled.

Po svetu.

Prvi avstrijski kongres za varstvo otrok se prične dne 18. sušca na Dunaju. Oglašenih je že nad 500 mladinoľubov. Pripravljalni odbor je sestavil obširno knjigo ter v nji popisal žalostne slike zanemarjene mladine, ki se ogiblje šole, berači, krade, se vdaja alkoholu, izgublja čast sramežljivosti ter se potaplja v blato izprijenosti in hudodelstva.

Omenjena knjiga navaja tudi nekatere vzroke izprijenosti, n. pr.: Bedne socialne razmere roditeljev, nevednost v vzgoji, oziroma pohujšanje, ker se nekateri odgojitelji ne ozirajo ne na nravnost, ne na vero ter izpodkopujejo ugled duhovščine in učiteljev.

Vsi poročevalci raznih deželâ in jezikov, ki se o njih ne more trditi, da so bogve kakšni »klerikalci«, naglašajo potrebo, da naj se izpopolni ljudska šola, naj se okrepi verska vzgoja, naj se vpelje nadzorstvo šoli podvržene mladine tudi izven šole, ter da naj se kazenska sredstva v šoli pomnože. (Bodo prišli visoki možje že do spoznanja, da pametna uporaba palice marsikaj izda.)

Čudimo se le, ko beremo taka poročila, da se še vedno dobe ljudje, ki čimdalje hrupneje kriče po svobodni šoli brez vere in Boga! — Če se že zdaj modri možje in državniki posvetujejo, kako odpomoči, da ne bo toliko skvarjene mladine, — kaj bi bilo pa potem, če se vpelje brezverska šola?!

Zlata maša papeža Pija X., ki bo 18. septembra 1908, naj bi se praznovala po želji sv. očeta samega z ustanovitvijo in pospeševanjem dobredelnih naprav; pri tem naj bi se vpoštevala v prvi vrsti skrb za mladino. O priliki jubileja se bo priredilo mednarodno zborovanje zastopnikov vseh mladeniških in dijaških društev v Rimu. Tudi se namerava prirediti razstava cerkvenega perila in mašne obleke na korist revnim cerkvam vesoljnega sveta.

Pri svetem očetu je bil te dni odbor, obstoječ iz najuglednejših rimskih meščanov in gospa,

ki hočejo slovesno proslaviti petdesetletnico mašniškega posvečevanja Pija X. Zanimiv je bil odgovor papežev. Rekel je: Jaz zase bi želel, da bi petdesetletnica mojega posvečevanja ostala čisto tajna. Najrajši bi jo praznoval tako, da bi se čisto sam v svoji privatni kapelici pogovarjal z Jezusom ter bi ga prosil odpuščanja za vse, kar sem zagrešil v pol stoletju svojega mašništva. A kot namestnik Kristusov moram pritrditi, da se ob tej priložnosti pokaže javno vdanost do Svete stolice. Priporočam vam pa, da ima ta slovesnost čisto verski značaj. Nato je papež Rimljanom naštel nekaj takih stvari, za katere se naj pobrigajo: »Skrbi se naj za cerkve v revnih delih mesta, ki so v slabem stanu; razširi naj se organizacija ljudskih društev, zlasti se naj podpirajo mladinska in dijaška društva, ter društvo za pouk mladine v verskih resnicah; dalje društvo, ki deli hrano med reveže; še druga društva, ki so namenjena v pomoč ljudstvu, se naj dejansko podpirajo.« Slednjič je dejal sveti oče: »Vsem priporočam vztrajnost v sedanjih bojih, ki jih trpi sveta cerkev; pomnimo, da bomo popolno zmago dosegli šele v nebesih; naloga vojskujoče cerkve je ta, da je vedno izpostavljena napadom; a pravi kristjani se boja ne boje.«

Kako je na Francoskem? Proticerkvena gonja se nadaljuje, izvršujejo se framasonske postave, mlade duhovnike kličejo k vojakom, mnogo jih je bilo kaznovanih, ker so brez policijskega dovoljenja maševali. Še to bi brezbožni postavodajavci radi dosegli, da bi mašniki niti bolnikov ne smeli prevedovati! Krasno cerkev Srca Jezusovega v Parizu hočejo spremeniti v židovsko borzo.

Črke, ki nam opisujejo tako vnebovpi oče počenjanje, so sicer mrtve, toda krščansko čutečemu človeku mora kri zavreti od gneva in svete nevolje, ko te reči bere.

Tolaži nas zgodovina, ki priča, da so v vseh stoletjih nastopali enaki trinogi, ki so menili za tretjo sveto cerkev; toda padli so, pokopani so v

pozabljivost, Bog pa živi in njegove zapovedi veljajo na večno!

Ali naj dopustimo, da nam bodo naši domači sovražniki svete cerkve tudi v Avstriji ustvarili enake, poganske razmere!?

Blizu smo, ako bi privolili katoliški volivci da pridejo v državni zbor judje, liberalci in mladeni kristjani! Na delo apostolsko vsi »Bogoljubovi« prijatelji!

Dostavimo, da je francoski minister bogočastja Briand nekoliko že odnehal ter da hoče urediti cerkvene zadeve na ta način, da je pooblastil prefekta pariškega okrožja, naj se pogaja z zastopnikom kardinala Richarda ter sklene pogodbo, ki zagotavlja vporabo cerkva v bogoslužne namene. Pogodbe bi podpisali župniki in župani posameznih občin. Briandovo prijenljivost pa že obsojajo njegovi tovariši.

Spominjamo se zatiranih francoskih katoličanov v molitvah!

Napredek katoličanstva na Angleškem je razviden iz števila cerkva in kapel, ki so se sezidale v enem letu. Leta 1905. je bilo na Angleškem 1640 cerkva, lansko leto pa že 1703. Dušno pastirstvo oskrbuje čez 4000 svetnih in redovnih duhovnikov. Veličastna stolna cerkev westminstrska katedrala v Londonu je dogotovljena ter je za tujce ena glavnih zanimivosti v svetovnem mestu. Odkar se je položil temeljni kamen za to krasno stavbo, so darovali zanjo angleški katoličani 223.171 funtov šterlingov, t. j. nekako polšesti milijon kron.

Dar Američanov. Za ureditev in prezidavo vatikanske zvezdarne ter za napravo novega, modernega orodja se je bil v Rimu sestavil odbor veljavnih učenjakov, ki je imel nalogo, nabirati prispevke za zgorajšnji namen po katoliškem svetu. Kar nenadoma je došlo poročilo iz Severne Amerike, ki je razbremenilo svetega očeta vseh skrbi ozir zvezdarne. Amerikanci so se zopet obnesli ter zagotovili toliko vsoto denarja, da se bo zvezdarna ne le sijajno mogla opremiti, ampak da bo preskrbljena tudi za bodočnost.

Škof brez premoženja. Umril je škof Riha v Budjejevicah na Češkem. Dasi imajo češki škofje splošno lepe dohodke, vendar je rajni cerkveni knez umrl brez imetja, kot siromak. Stroške za pogreb je plačal njegov brat.

Nove vrste društvo se je ustanovilo v Ameriki; ima namreč voljo zmanjšati stevilo samomorov, ki so ondi tako pogosti, kakor nikjer drugod. Vsakdo namreč, ki meni, da mu ni več

živeti, (med pravimi katoličani pač takih ni,) bo dobil lahko pri omenjenem društvu zastoj tolažbo, pogum in pomoč, ne da bi se njegovo ime razglasilo.

Dvomimo, da bo kaj prida uspeha. Kdor hoče omejiti in zabraniti samoumore, naj širi in pridiguje živo, dejansko in praktično krščanstvo!

Veliko pozornost v vseh krogih je vzbudil profesor na vseučilišču v Curihu, dr. Förster, ki je te dni prestopil v katoliško cerkev. Posebi je umevno, da se mora približati resnici in sv. cerkvi vsak učenjak, ki resno proučuje versko vprašanje.

Iz ljubezni do bližnjega. V holandski Guineji je umrl redemptorist P. Lemmens, ki je bil poprej vojak, pozneje pa je postal redovnik in mašnik. Deloval je kot dušni pastir med mnogobrojnimi ondotni gobovci. Pred štirimi leti je sam nalezel to grdo bolezen in vstopil kot voditelj bolnice za kužne v Paramaribo, kjer je oskrboval duhovna opravila med gobovci do zadnjega izdihljeja.

Posvečenje. V misijonskem zavodu sv. Gabrijela poleg Dunaja je prejelo zakrament svetega mašniškega posvečevanja sredi svečana deset misijonskih kandidatov.

Romanje v Lurd. Dne 29. aprila se vrši dunajsko romanje v Lurd. Vožnja z Dunaja in nazaj: I. razred 500, II. 380 in III. razred 240 kron z vso preskrbo med vožnjo in na počitnih postajah v Einsidellu, Lyonu, Lurdu, Paray le Monialu in v Curihu. Pojasnila in načrti se dobe: dr. Karol Weczerzik pl. Planheim, administrator am Hof, Dunaj; župnik Ivan Stöber, Dunaj, XVII., Bartholmäusplatz 3, koperator Ignacij Hortežek, Dunaj, XIII—2, Penzingerstrasse 20, Anton Gradl, Dunaj I, Operngasse 10 in v svetovni potovalni pisarni Thos Cook in sin, Dunaj, I. Stephansplatz 2.

Avstrijsko popotovanje v Rim leta 1907. Z Duna'a se odpeljejo romarji 18. aprila. Med potjo obišejo romarji Padovo (en dan in eno noč.) Loreto (en dan in eno noč), in Asisi (pol dne), šest dni se mude v Rimu. Vožni listki so veljavni 45 dni. Cene za oskrbo za I. razred 430 K, II. razred 286 K, III. razred 210 K. Udeleženci III. razreda se vozijo v Italiji v II. razredu, da se obvarujejo osobito pri povratku mnogih sitnosti. Prijave za romarje se sprejemajo do 19. marca. Natančni načrti in pojasnila se dobe pod naslovom: Rompilger-Komite: Wien, I., Singerstrasse Nr. 18. Pravočasna prijava je neobhodno potrebna. Udeleženci, ki žele poleteti v Neapoli,

Valle di Pompej itd, lahko to naznanijo šele v Rimu. Vsi stroški za štiridnevni izlet z vožnjo v II. razredu znašajo 70 lir.

Kardinal — proslavljen. »Francoska akademija« je izvolila kardinala Matthieu-a za svojega člana. Akademija šteje 30 najveljavnejših znanstvenikov in pisateljev, ki so sedaj sprejeli tudi omenjenega kardinala v svojo sredo. Pravi učeniški pač drugače sodijo o duhovniku, kot pa od sovraštva do cerkve prepojeni framažonski ministri francoski.

Kardinal je v slavnostni seji imel govor ter je omenjal tudi cerkveno preganjanje, kar je povzročilo, da so se navzoči učenjaki glasno potegnili za svobodo vesti in vere v državi.

Ne bo šlo. Tako so govorili katoličani na Španskem, ko je liberalno ministrstvo hotelo posnemati francosko vlado.

V Barceloni in v Madridu so bili velikanski shodi, ki so dosegli, da je ministrstvo odstopilo. Nova vlada je boljša in je sklenila ostati z Vatikanom v najboljšem razmerju.

Od 30. oktobra 1905, pa do danes je odpor in odlični nastop katoličanov pokopal že 6 ministrstev.

Zadnji čas so katoliške žene po Španskem pozvale kralja, naj ne dopusti postav zoper Cerkev ter je prošnjo podpisalo 518.159 žena.

Kaj stori podivjanost in svobodna šola. Ko so francoski vojaki pregnali s silo semeniške gojence v mestu Beaupreau, se je postavilo zanje dobro ljudstvo. Vojaški moči se seveda ni moglo ustavljati. Vojaki so vdrli v poslopje, raztrgali mašna oblačila, razbijali so podobe, kelihe pokradli, križe pa razdrobili.

Pijevo društvo za pospeševanje katoliškega tiska in časopisja v Avstriji je imelo prvo leto 177.000 kron dohodkov. Društvo ima 8 deželnih svetov in 140 krajevnih skupin.

Zmaga katoličanov na Nemiškem. Pri novih volitvah za nemški državni zbor so priporili katoličani 109 poslancev, ki so združeni v zbornici pod imenom »Katoliški centrom« (središče). Veseli nas, da so tudi Slovenci, ki jih je mnogo na Westfalskem, volili povečem s centrom.

Zmaga katoliškega centra, ki je obenem zmaga krščanske svetovne misli, naj bi dala pogum tudi našim katoliškim volivcem pri bližajoči se bitki za državni zbor.

Desetletnico, odkar je bil posvečen za škofa dr. Mahnič, so slovesno obhajali na Krku. Stolni kapitelj je slavljencu poklonil zlat naprsni križec na dragoceni verižici. Vršile so se slavnostne ljudske predstave.

Znak složnosti in edinosti. Francoski škofje duhovniki in katoličani širijo v znamenje edinosti nalašč zato kovane kolajne (svetinje), ki imajo na eni strani Kristusovo glavo, na drugi pa križ. Okrog križa se ovija oljčina vejica z napisom. »Liberte«, t. j. prostost.

Papež — dr. Luegerju. Dunajskemu krščanskemu županu dr. Luegerju, ki je bil previden s sv. zakramenti za umirajoče, je poslal papežev državni tajnik Merry de Val sledečo brzojavko: »Z živim sočutjem vam podeljujejo sv. oče svoj apostolski blagoslov iz celega srca proseč Boga, naj vas pokrepi s svojo veliko milostjo, ki ste jo zaslužili.«

Iz Clevelanda — (Amerika).

Človek bi mislil, da mora biti Cleveland krasno mesto s krasno okolico, vsaj po zemljevidu sojeno. Kako je pa razočaran, ko stopi v to morje ulic in hiš. Hiše vse lesene in črne kot dimnik. Nad mestom visi vedno temno-črna megla napolnjena z gostim dimom tovarn. Le malokdaj imamo popolnoma čisto ozračje. Smo pač v obrtnem mestu. Jezera še nisem videl, dasi sem komaj deset minut proč.

Slovencev je v Clevelandu nad 12.000. Do sedaj so imeli tri župnije: na St. Clairu župnijo sv. Vida z 6—8000 udi, v New Burgu in v Calinwoodu.

V verskem oziru so bili rojaki v župniji sv. Vida precej zanemarjeni. In to drugače biti ne more. En pastir, pa tolika čreda, v takem kraju! Vrhu tega pa je divjal že skoro devet let hud boj med njimi. Bile so v resnici žalostne razmere. Veliko jih je ta prepir popolnoma odtujil cerkvi, — znani so mi trije slučajji prestopa k protestantizmu. Za dva upam, da ju bom privabil nazaj, Nekoliko sta se mi že udala. Bog daj! Molimo za nju. Še veliko več jih je pa postalo mlačnih v veri. Velik del ni hodil več k spovedi, ne k sv. maši. Družine med seboj so se prepirale.

Ko je prišla v Cleveland moja malenkost, določil je tukajšnji škof Ignacij Friderik Horstman, da bo farj sv. Vida pomagal na ta način, da jo bo razdelil v dva dela. Novi del naj dobim jaz z nalogo, da tu ustanovim novo faro. To bi naj vplivalo na žalostne razmere in jih ublažilo. Seveda je bilo to najbližje prazno upanje, za katero se bojim, da se ne bo izpolnilo.

Tu je pregloboka rak-rana na naši slovenski naselbini. Treba bo uspešnejšega sredstva, da bomo vendar enkrat zopet prišli do ljubega miru in edinosti. Zakaj že ta škofova dobromišljena odločitev našla je povsod hud odpor. Tako se je stvar zavlekla od tedna do tedna. Še-le čez en

mesec se je toliko doseglo, da je bila dovoljena ustanovitev fare. 17. decembra naročil mi je škof naj si poiščem kje kako primerno dvorano, ki naj jo primerno pripravim, da bo služila za službo božjo, dokler si ne sezidamo nove. — IV. nedeljo v adventu, naj pa začnem s službo božjo. Meje bode pa posebna komisija pozneje določila.

S pomočjo velikega prijatelja in zagovornika Slovencev v Clevelandu, č. g. župnika Koudelka rodom moravskega Čeha, posrečilo se mi je res, da sem našel kmalu prav primerno dvorano na primernem prostoru. Prostora ima v nji do 1200 ljudi, stoji za se, ima lep oder — prostor za veliki oltar, ima prostore za shrambe in za zakrstijo ima veliko sobano za društvena zborovanja, pa tudi najemniha nj primeroma tako zelo visoka — 70 dolarjev na mesec. Obilne skrbi mi je dobri Bog pri tem silno olajšal. Videlo se je, da se gre za čast Mamke božje, da nam torej ona sama pomaga. Zakaj v treh dneh je bilo vse potrebno v dvorani. Frančiškanke so mi poslale krasen oltar iz svoje bolniške kapele, 5 krasnih kipov, obhajilno mizo, veliko perila in prtov itd. Mil. g. škof mi je poslal dve mašni obleki, sestre Dobrega pastirja večerniški plašč, sestre sv. Jožefa črni plašč in veliko perila itd. Sploh, kjer so zvedele dobre redovnice, da se ustanavlja nova fara v čast žalostni Materi božji, poslale so, kar so le mogle. Tako sem mogel bivšo plesno dvorano v treh dneh spremeniti v čedno kapelico.

23. decembra je bil slavnostni dan za tukajšnje rojake. Dasi niso dosegli vsega, kar so želeli, bilo je vsaj nekaj. Veselje in navdušenje je bilo vsesplošno. Že takoj na predvečer je truma rojakov opravila sv. spoved. Večina po dolgem, morda predolgem času. Do 11. ure sem bil v spovednici. Drugi dan sem spovedoval od 6. do 8. ure, ko je bila prva sv. maša. Za ob 10. je bila napovedana slovesna sv. maša. Ob tri četrt na deseto uro zbrala so se vsa tukajšnja društva v društveni dvorani. Od tu je 10 društev odkorakalo v parih z 9. zastavami, z godbo na čelu po St. Clair-ulici v dvorano k sv. maši. Dvorana in sobana sta bili do zadnjega kotička napolnjeni. Bil sem ginjen, ko sem stopil prvič pred svoje nove farane - rojake. Tudi ljudstvo je bilo ginjeno. Po tako grenkih urah boja, prepira, preziranja in zaničevanja, ali naj nastopi boljša doba z današnjim dnem? Ubogi trpini! Res smilili so se mi, da sem komaj govoril. Druge narodnosti bi že zdavnaj obrnile hrbet veri in cerkvi pri enakih razmerah. To dobro ljudstvo pa vztraja sta-

novitno. Res so morda nekateri slabi, nekateri so morda res zagrešili, toda nekateri niso vsi. — Pevsko društvo »Sava« je oskrbelo krasno petje med službo božjo. Ljudstvo se je silno navdušeno razšlo. To so pokazali naslednji dnevi. Dvorana je pri vsaki službi božji natlačeno polna zvečine samih mož in krepkih mladeničev. Spovednica je vsako soboto pozno v noč in ob nedeljah zgodaj zjutraj oblegana. V 14 dneh je bilo 256 sv. obhajil. Zlasti pa se kaže navdušenje ljudstva v darovih za kapelico. Kar tekmujejo med seboj možje in fantje, žene in dekleta in otroci, kdo bo kaj lepšega kupil novi fari. Samo denarnih prispevkov do novega leta t. i. v sedmih dnevih je prišlo 1072 dolarjev.

In v 14 dneh se je kupilo darov za službo božjo za 600 dolarjev. Samo otročiči so nabrali med seboj 50 dolarjev, da so mi kupili omaro za zakrstijo.

In tako gremo sedaj lepo in pogumno naprej po začetni poti. Marijo smo si zbrali za svojo vodnico in varhinjo, da nas bo varovala tu v tujini in nas vodila stanovitno proti nebesom.

P. Kazimir.

P o d o m o v i n i.

Duhovske zadeve v ljubljanski škofiji. Č. gospod vodja doktor Lesar je imenovan za kn. šk. komisarja na frančiškanski bogoslovnici v Kamniku. — Za župnega upravitelja v Kolovratu je prišel č. g. Adolf Knol iz Sv. Planine. — Zagorski kapelan č. g. Jernej Podbevšek je imenovan za soupravitelja izpraznjene župnije na Sv. Planini. — Premeščen je bil č. g. P. Kazimir Kosobud iz Podzemlja v Ormož in č. g. A. Zgaga, kapelan v Kolovratu za župnega upravitelja na Sv. Goro. — Začasni pokoj je dovoljen č. g. Rudolfu Gregoriču, župniku v Kolovratu in č. g. Ivanu Jegliču, kapelanu v Podbrezju.

Umrli je dne 17. t. m. v ljubljanskem Leonišču č. g. Ivan Bezeljak, duhovnik v pokoju.

Iz frančiškanskega reda je stopil P. Engelbert Pollak sprejet je k benediktincem v Št. Lambertu na Zgornjem Štajerskem.

Nevarno so oboleli čč. gg.: Jožef Vidmar, župnik v Žireh, Ivan Zupančič, župnik v Šmihelu pri Žužemberku in Jernej Bernard, kapelan v Trebnem. Priporočajo se v molitev!

Zlato poroko sta praznovala 11. februarja v Stranjah Janez in Katarina Balančič. Zlatoporočenca sta med sv. mašo pristopila k sv. obhajilu. Prav tako je bila obhajana cela vrsta svatov. Je pač nekaj častnega taka svatovščina za

celo župnijo! Na ta način naj bi se tudi drugod srebrno in zlatoporočenci zahvaljevali Bogu za prejete dobrote.

Zalostne novice. Vsled alkohola je umrl v Ljubljani na pustni torek 32letni delavec Peter Kvas. Našli so ga v sobi mrtvega. — Na Krtini fare Dob se je ustrelil s puško 18letni mladenič. Zdravnik je trdil da se je nesrečnežu omračil um. — V svarilo tudi mi ponatisnemo kar je dostavil »Slovenec« k poročilu o tem nemitem dogodku: »Mladeniči! Slaba tovaršija, žganje in ponočevanje so vaši najhujši sovražniki!«

Kam plovemo? Nad strašno pijanostjo in nesramnostjo, ki je vladala v Trstu predpustne dni, se je jezil celo židovski list »Piccolo«. — Tudi v Ljubljani bi bilo treba velike metle za razne nerodnosti in razposajenosti predpustnega časa! Nepotrebnih in grešnih plesov, k'er zapravljajo ljudje denar in še kaj družega, — je bilo v Ljubljani v tem kratkem predpustu kar 233!! Potem ja ljudje tarnajo, da imajo primajhne plače!

Smrtna kosa. Umrla je v Ljubljani č. M. Antonija Murgel, namestnica prednice v uršulinskem samostanu. Pokojnica se je kot redovnica trudila dolgo vrsto let za vzgojo mladine ter je bila odlikovana z zlatim križcem za zasluge. — V škofjeloškem samostanu pa je v Gospodu zaspala sestra M. Bernarda Zabret, sestra šentvidskega gospoda kapelana Val. Zabreta. — V Slov. Bistrici na Štajerskem je zatisnil za vedno oči župnik Martin Gaberc dne 13. svečana. — V Kanalu je preminil 21. januarja dekan Fran Vidic. Kot dekan je deloval v Kanalu celih 27 let ter je bil splošno priljubljen. N. p. v m.!

Uršulinski red se je kakor znano, preosnoval v toliko, da se je večina samostanov združila v enoto (uni'a), ki se ji prišteva nekaj čez 300 družin. Unija ima svojo generalko ali vrhovno predstojnico v Rimu; posamezne skupine pa tvorijo krajevne provincije s provincijalnimi voditeljicami.

Nedavno se je vršil v Škofji Loki provinci-jalni kapitelj t. j. posvetovanje predstojnic iz bližnjih uršulinskih samostanov. Provinci alna prednica škofjeloškega, ljubljanskega, mekinškega, goriškega, linškega, požunskega in tirnovskega samostana je č. M. Terezija Heidrich s sedežem v Ljubljani.

Iskrice za Marijine otroke. Veliko gonilnih iskric se ukreše v srcu marljivega družabnika, ako skrbno prebira poročila o delovanju, o gibanju in napredku posameznih Marijinih družb. Zato naj vsi prijatelji »Bogoljubovi« skušajo na-

zniniti v listu vse zanimivosti, ki bodo užigale, koristile, navduševale.

Nova cerkev na Viču. Velikonočni ponedeljek bo polaganje temeljnega kamna za novo frančiškansko cerkev na Viču.

Na zadnjo uro je priznal gostilničar Nikoratič, da je umoril predlanskim Andreja Urbančiča, občinskega tajnika iz Volc pri Novem mestu in ga oropal za 1600 kron.

V proslavo 60letnice cesarjeve bodo židali v Trstu tik glavnega vrta novo cerkev, ki bo posvečena presv. Srcu Jezusovemu.

Najnovejša bazilika. Mariborski knezoškofo ekscelenca dr. M. Napotnik je meseca novembra, ko se je mudil v Rimu izprosil od sv. očeta, da je dobila nova frančiškanska Marijina cerkev v Mariboru ime in pravice bazilike. S tem je ta lepa cerkev izredno odlikovana in obdarjena, saj je v Rimu pri tolikem številu cerkva le 9 bazilik, izven Rima pa tudi ne mnogo več.

Enako pravico je sv. oče podelil tudi božjepotni cerkvi na sv. Gori pri Gorici.

Dom za otroke bo zidala kranjska podružnica društva za bolne na pljučih v ljubljanski okolici.

* * *

S Homca. Naša farna cerkev je dobila nov križev pot z izrezljanimi podobami, delo sicer tirolsko, a jako okusno pobarvano, primerno pozlačeno ter s prav lepimi renesančnimi okviri okrašeno. Igotovil jih je podobar in pozlatar g. Karel Hrovat v Stobu pri Domžalah. Novi križev pot je ob asistenci več duhovnikov slovesno blagoslovil P. Kerubim Tušek iz Kamnika 2. predpepelnično nedeljo 3. svečana. Prejšnji križev pot se odda — popravljen — podružnici sv. Mavricija v Šmarci — Belo nedeljo, ko se ob običajnem shodu spet blagoslovi. — Isti dan se je v Šmarci ustanovilo »Izobraževalno društvo.« Naj bi si vedno vsi člani izobraževali ne le um, ampak tudi srce za vse pravo in dobro, bogoljubno in domoljubno!

Maribor. Tukajšnja »Marijina družba« je začela novo leto res z Bogom in z Marijo! Imela je namreč tridnevne duhovne vaje, katerih so se družbenice z veliko vneto udeleževale. Dal Bog, da vsaka tudi vse dni celega leta vestno izpolnjuje svete sklepe pri tej pobožnosti storjene. Priporočamo se v molitev!

Velike Poljane. Naša dekliška Marijina družba je bila ustanovljena leta 1902. Letos šteje 29. članic. Mala župnija — kajpak mala družba! Na

Svečnico je bilo slovesno sprejetih 25. kandidatinj. Pristopajo le deklice, ko dopolnijo 14. leto. Tupatam tudi kaj odpade, kar ni za družbo. Brez bridkih izkušenj ni nikjer. Dober vpliv kongregacije se kaže zlasti v tem, da se članice v večini prav vestno ogibajo gostilniških plesov in da prav marljivo in vstrajno skrbijo za cerkveno petje na koru in pri molitveni uri. Tudi svete zakramente sprejemajo dosti redno vsak mesec. Ob družbinih shodih je vsakokrat skupno sv. obhajilo. Upanje je, da bo v mladem rodu več veske gorečnosti in katoliške zavednosti. — Bratovščina vednega češčenja svetega Jožefa je tudi v minolem letu razveseljivo napredovala. Zlasti na oba praznika sv. Jožefa obišče našo župnijo in župno cerkvico, posvečeno sv. Varihu, obilo bližnjih in daljnih sosedov. Pa tudi med letom prižene reva in potreba mnovega romarja pred njegov oltar. Naj se krepko razvija češčenje sv. Jožefa tudi v novem letu! Udje bratovščine vednega češčenja plačujejo letne doneske meseca marca. Vsako prvo sredo v mesecu se bere sv. maša za žive in mrtve ude, da bi jim bil sv. Jožef mogočen priprošnjik pred prestolom božjim.

Šmihel pri Novem mestu. Tukajšnja deklinška Marijina družba je praznovala 21. januarja god svoje druge patrone sv. Neže. Zjutraj pred sv. mašo je bil kratek podučljiv govor, v katerem so nam gospod kaplan predstavili sv. Nežo kot izgled nedolžnosti. Dne 2. in 3. svečana pa je priredila deklinška Marijina družba dve igri namreč »Zakleta soba« in »Človeško zadolženje in božje odrešenje.« Bodi tem potom izrečena srčna zahvala čč. šolskim sestram, ki se ne strašijo truda ter vkljub trudapolnemu delu v šoli, vežbajo šoli odrasla dekleta, vsem zlasti dekletom pa preskrbe poštene zabave.

Iz Škofje Loke. Vnedeljo sladkega imena Jezusovega nam je priredila Marijina družba lep in zabaven večer. Najprvo je družbeni zbor pod vodstvom gospoda organista zapel nekaj krasnih narodnih pesmic. Nato pa se je uprizorila igra »Dve materi«, Dne 7. svečana pa je obhajala Marija Fojkar po domače »Kislova Micka«, petindvajsetletnico, odkar služi pri dobroznani tvrdki g. M. Juvan v splošno zadovoljnost domačih pa tudi vseh odjemalcev. Ona je posebno vestna v izpolnjevanju svojih stanovskih dolžnosti, ter zgledna hči Marijina. Zato ji pa tudi vse hčere Marijine častitamo k tej slavnosti, ter ji želimo: Še mnoga, mnoga leta! — (Tudi drugim Marijinim družabnicam, ki služijo, bi želeli, da bi obhajale 25letnico svoje službe; če ne, pa vsaj,

da bi svoje službe prav pogosto ne menjale! Ta družabnica je v tem res hvalevreden izgled. Ur.)

S Kopanja pri Grosupljem. Kopanj, ta »dolenjski Bled« blizu Grosuplje, se ni še nikoli imenoval v »Bogoljubu«. Temu se ni čuditi; kajti do letos ni bil ta list še nič znan v naši župniji. Toda časi se spreminjajo. Tudi v kopanjski župniji je začelo sijati solnce lepših časov. Leta 1906 se je namreč ustanovila v naši župniji deklinška Marijina družba. Dne 15. maja smo imeli sv. birmo in pri tej priliki so sprejeli prevzvišeni gospod knezoškof prvih 29 deklet v imenovano družbo. Kakšno veselje je bilo tistega dne! In danes? — Napredujemo: nove članice se vedno oglašajo, tako da imamo danes 38 društvenc. Imeli bi jih lahko prav veliko, toda vsega ne poberemo. Vz-gledno vedenje, redno mesečno prejemanje svetih zakramentov, zdrževati se opo'nih pijač in vestno udeleževati se mesečnih shodov; to so strogi pogoji naše Marijine družbe. Članice naše Marijine družbe so pa tudi vesele, da je v družbi vse strogo po pravilih. Želijo pa tudi vedeti, kako je z družbamj drugod. Zato se je letos naša Marijina družba naročila na devet »Bogoljubov«. Na Svečnico pa so članice nabrale 307 kron, da si sčasoma kupijo zastavo. In kako so nabrale toliko kronic? — Ta je hranila darila, druga je ostrila zobotrebce, tretja je prosila stariše, naj ji kupijo bolj priprosto obleko, da bo ostala kakšna kronca za zastavo. Kaj pravijo pa stariši? Neki oče je govoril gotovo vsem iz srca, ko je rekel: »Odkar je M. družba pri nas, je naše deklet vsaj desetkrat boljše, kakor je bila; zato je pa že zaslužila pri delu, da ji dam nekaj kronic za zastavo.« — Kaj pa mladeniči? Mladeniči pa gledajo tam izza vogala in pravijo: »Mi bomo morali tudi začeti z »Bogoljubom« in Marijino družbo, samo počakajmo, da se osrči kie kak Nikodem!«

Iz Ihana se nam poroča: Lansko leto se je pri nas marsikaj prenovilo v deklinški Marijini družbi. Prednica nam je odšla v Ameriko in še par drugih; dve sta se poročili, namreč Marija Breznik (tajnica M. d.) in Marija Kimovč. Dobili sta poštene mladeniče, oba sta uda »K. izobraževalnega društva.« Na praznik Brezmadežnega Spočetja M. D. so nam blagoslovili naš gospod župnik novi kip sv. Družine v kapehci pod zvonikom, popoldne je bil slovesen sprejem novih udov v Marijino družbo. Na to se je vršila volitev novega predstojništva. Naša družba šteje 53 udov, res ni veliko, pa boljše je malo, toda dobro, kakor pa veliko in mnogo slabega. Tudi

pri nas (ako bi dalj časa trajal predpust) bi moral vzeti gospod predstojnik metlo v roke, da bi po plesiščih pomedel Marijine hčerke vun. Pa sedaj je prišel postni čas, se bojo pa spokorile in upamo na ples pozabile.

Tiha opazovalka. Vže dolgo časa sem opazovala neumorno delovanje naših slovenskih duhovnikov v Trstu, ki ne glede na se, ne na svoje zdravje od zgodnjega jutra do pozne noči, kakor pridna čebelica, delujejo za naše Slovence in Slovenke in sploh za naš slovenski narod. Primerjati jih je treba gorečim svečam, ki same sebe povžijejo v čast božjo in blagor bližnemu, samo da bi nas obvarovali pogube, ki preti v tako sprijenem mestu posebno še naši mladini, ki sem prihaja iskat košček kruha, oddaljena od rodne zemlje, od dragih domačih, ker tukaj ni materine skrbne roke, da bi jo branila nevarnih potov in nevarnosti. Tukaj ni skrbnega očesa očetovega, da bi jo svarili njegovih pogledih pred velikimi nevarnostmi. Tudi tukaj v tujini ni se nam treba bati tulečih volkov. Zakaj tudi tukaj v tujini na'demo zavetje in pravo očetovsko skrb za dušo, kakor tudi za telo. Pričata nam naša moška in ženska Marijina družba, kakor tudi zavod sv. Nikolaja. Sicer naši nasoročniki smešijo Marijino moško in žensko družbo. Ali mi se ne zmenimo za njihove opazke, ker vidimo, da so ravnotako nespametne, kakor oni sami. Mi pa smo prepričani, da delujejo za nas. In gotovj smo, da nas pripeljejo do našega cilja. Tako naprej, dragi Slovenci in Slovenke. Trudimo se tudi mi sami, da jim pokažemo, da tudi mi vemo ceniti one ki se za nas žrtvujejo. Tukaj na tem mestu jim izrekamo iskreno zahvalo v imenu vse Marijine družbe. Bog naj blagoslovi njihovo delovanje, enkrat pa naj vse prav obilno poplača. (Op. uređ. Ta dopis smo neizpremenjen spre'eli vsled dvakratne nujne prošnje dopisovalke.)

Svibno. V nedeljo 27. januarja smo praznovali obletnico kar se je v naši župniji ustanovila bratovščine sv. Družine ob tej priliki so nam blagoslovili krasno podobo sv. Družine pred katero smo se zopet vsi skupaj na novo posvetili vsi Družini. Vse družine naše župnije so vpisane v to družbo.

Žalec. Dne 3. in 4. svečana smo imeli tukaj celodnevno češčenje sv. Rešnjega Telesa. Vsako uro sta prišli na vrsto po ena ali dve vasi; molili smo rožni venec ali litnaje. Vsak dan so tu bili dve sv. maši, zvečer pa pete litanije presv. Srca Jezusovega. Obilo nas je prejelo sv. obha-

jilo. Češčenje smo sklenili z blagoslovom in zahvalno pesmijo.

Braslovče (Štajersko). »Bogoljub« še ni sprejel nobenega poročila iz Braslovč v svoje predale. Tukaj imamo krasno cerkev, posvečeno Mariji v nebo vzeti; imamo lepo vreden prostor okoli cerkve, ki je zlasti v poletnem času podoben krasnemu vrtu. — Sporočam Vam, da smo se Braslovčani že zdavno zbudili iz narodnega spanja. To kažejo premnoga društva, ki so se tekom nekaj let ustanovila. Tudi mične igre smo že zrlj, katere prav pridno prireja pevsko društvo. — Kaj pa kaj na cerkvenem polju? Tudi na tem polju se vidi mnogo dobrega, lepo se razcvitajo razne bratovščine, med drugimi zlasti vedno češčenje. Vsako nedeljo in praznik se moli po večernicah ena ura iz knjige »Večna molitev«. Radostnega srca zremo, kako vedno raste naše število. Sedaj so se naše vnete častilke že toli ojunačile, da večinoma vsako nedeljo tudi zapo'o par mičnih pesmic v čast presv. Rešnjemu Telesu. Kakor malokje, imamo tudi vpeljano »Zavezo ljubezni« ali devet služb v počeščenje presv. srca Jezusovega, teh je bilo že lani nad 150 udov. Med njimi se jih je veliko vpisalo v molitveno apostolstvo. Tudi vsak prvi petek se obhaja nad vse slovesno. Rano je sv. maša z 2 blagoslovoma, govorom in litanijami pri oltarju Srca Jezusovega. Smem reči da tudi v Braslovčah nismo tako zaspanj in mlačni. Le eno je, česar že toliko let pogrešamo, ali veste kaj? »Marijine družbe«. Pred par leti se je že sicer govorilo, da se ustanovi, a do tega ni prišlo. Sedaj se nam je tudi to obljubilo. Hvala Bogu!

Črnomelj. Tudi pri nas je vedno kaj lepegal. Krasno je bilo videti, ko smo 4. februarja sprejeli naenkrat tri Marijine hčere k poroki. Zapele smo jim pri poroki pesem v slovo. — Naša »Dekliška družba« šteje nad 200 članic, kar je za našo faro prav dosti, ako bi le vse bile vzgledne in značajne. Veliko se jih je že ločilo od nas: enajst članic smo izročile materi zemlji, ki se (kakor upamo), že vesele pri Mariji! Še več se jih je žal podalo v daljno Ameriko. Zdaj se je pričelo novo gibanje med nami! Novink je že sedaj za 40, pa še se vedno nove oglašajo. Novicijati morajo delati vsaj pol leta. Tudi v popevanju svetih in pošteno zabavnih pesmi se pridno in z veseljem vadimo.

Mengeš. Najprvo moram povedati, da naša mladeniška Marijina družba ne spi, ampak da se tudi mi sedaj prav živahno gibljemo. Na Sveč-

nico je imela naša mladeniška Marijina družba shod; pa to ni nič posebnega. Toda na tem shodu smo jako veliko dobrega ukrenili. Najprvo je prednik sprožil misel, da bi imeli na pustni torek popoldne zopet uro molitve, v zadoščenje za vsa razžaljenja, ki se goče ljubemu Jezusu v teh dnevih. Potem so nam naš g. voditelj priporočili družbo treznosti in mi mladeniči smo se takoj zavzeli za to stvar, in se nas je prvi dan zapisalo 12 za I. in II. stopinjo družbe. Po shodu je pa še predstoiništvo sklenilo, da bo treba v naši družbi tudi metlo v roke vzeti, in precej smeti iz družbe izmesti. Ker boljše je malo dobrih, ko pa veliko slabih. — Trdno mladeniči k družbi se vstopimo in zvestobo družbi prisezimo, ter navdušeno recimo: »Z Bogom in Marijo za slovensko domovino.«

V Zapogah nam je umrla prva Marijina družabnica in obenem prva večletna prednica, Jera Hočevar. Bila je dobra, pametna, občespštovana dekle. Dasi premožna, se ni hotela možit. Izbrala si je drugega Ženina, ki je ta dan prišel ponoč in jo odpeljal na svoj dom, da se ž njo za večno zaroči. Razume se, da smo ji napravili pri naših skromnih razmerah kar moč najlepši pogreb. Kar je pa še več vredno, molili smo tudi pridno zanjo. Družabnice so zanjo opravile: eno sv. mašo, eno molitveno uro, en križev pot, tri rožne vence in eno spoved s trikratnim sv. obhajilom in molitvijo za popolni odpustek. To pa zato, ker je družba mala, da je dušna pomoč tem večja; pa tudi zato, da se vsaj po malem približujemo želji sv. očeta, ki priporočajo pogostejše, da celo vsakdanje sv. obhajilo.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 28. februarjem in 1. marcem bodo moški molili presveto Rešnje Telo v cerkvi sv. Jakoba. Molila se bode 6. ura: Češčenje sv. ran in sv. obličja našega gospoda Jezusa Kristusa. — Pred praznikom žalostne Matere Božje, t. j. 21. marca bode skupna molitvena ura v križevniški cerkvi od 8. do 9. ure zvečer, molila se bode 9. ura: Na čast žalostni Materi Božji. — Veliki četrtek na veliki petek, t. j. med 28. in 29. marcem bodo zopet možje molili presveti Zakrament in sicer izvanredno v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode pred polnočjo ura za veliki četrtek, po polnočji pa za veliki petek. Uliudno se zopet vabite cenjeni častivci, da se molitvenih ur tega meseca v obilnem številu udeležite.

Odpustki meseca marca 1907.

1. **Petek, 1. mesecu.** Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu in premisslujejo nekoliko ljubezen presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali prvo nedeljo proti navadnim pogovem; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

3. **Nedelja, 1. v mesecu.** Udom rožnivevske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa molijo pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom.

4. **Ponedeljek.** Sv. Koleta, devica 2. reda svetega Frančiška. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

7. **Četrtek, 1. v mesecu.** Popolni odpustek udom bratovščine pr sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

9. **Sobota.** Sv. Katarina Bolonjska, devica 2. reda. Tretjerednikom popolni odpustek kakor v ponedeljek.

12. **Torek.** Sv. Gregorij, papež. Popolni odpustek udom brat presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi.

19. **Torek.** Sv. Jožef. Tretjerednikom vesoljna odveza Popolni odpustek: a) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa kakor 1. četrtek; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; c) udom družbe sv. Definstva; d) udom škap. bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine za duše v vicah.

24. **Nedelja (cvetna).** Zvel. Tomazij iz teatinskega reda. Pop. odpustek tistim, ki nosijo višnjevi škapulir.

25. **Ponedeljek.** Oznanjenje Mariji Davici. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 4 t. m.; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. četrtek; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presvetega Srca v bratovski cerkvi; e) udom Marijine družbe; f) udom škapuirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom rožnivevske bratovščine v katerikoli cerkvi; i) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; j) udom družbe krščanskih družin; k) udom brat. za duše v vicah.

28. **Veliki četrtek.** Popolni odpustek dobi: a) kdor danes eno uro molí ali premissluje v spomin, da je ta dan Jezus postavil zakrament presv. Rešnjega Telesa; izpoved in sv. obhajilo danes ali drugi teden; b) vsi, ki danes ali jutri obišejo „božji grob“ in molijo v namen sv. očeta; izpoved in sv. obhajilo danes ali na velikonočno nedeljo; c) udom škapuirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkva.

29. **Veliki petek.** Kdor danes pop. od 3. ure naprej ali jutri do 11. ure dopoldne žalostni Materi božji vsaj pol ure dela družinco z molitvijo in premisslvanjem, dobi popolni odpustek tisti dan, ko opravi velikonočno izpoved in gre k sv. obhajilu. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

31. **Velika noč.** Tretjerednikom vesoljna odveza. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkvâ; b) udom bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi ali črni škapulir; tisti, ki nosijo črni škapulir žalostne Matere božje, pa morajo poleg navadne molitve v namen sv. očeta moliti še 7 očenašev in 7 češčenamarj za duše v vicah;

e) udom družbe krščanskih družin; f) vsem tistim, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sveti rožni venec.

Opomba. Odpustke rimskih štacijskih cerkvá morejo dobiti: a) udje tretjega reda v redovni cerkvi; b) udje bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi; c) udje bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; d) udje bratovščine prečistega Srca Marijnega v bratovski cerkvi; e) udje bratovščine svetega rožnega venca v vsaki cerkvi, ako molijo pri petih oltarjih, če jih pa ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikokrat, kakor da jih je pet; f) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi, kjer te ni, pa v katerikoli drugi cerkvi, če molijo 7 očenašev in 7 češčena-marij v namen svetega očeta; g) oni, ki nosijo višnjevi škapulir v cerkvi, v kateri je Marijin oltar; h) oni, ki nosijo beli škapulir v bratovski ali farni cerkvi; i) udje bratovščine za duše v vical v bratovski ali farni cerkvi. — Dovolila pa je sveta cerkev za prvo, drugo in tretjo predpepelnico nedeljo: 30 let in 7 kvadragen; za pepelnico sredo in četrto postno nedeljo: 15 let in 15 kvadragen; za cvetno nedeljo: 25 let in 25 kvadragen; za vse druge dni v postu 10 let in 10 kvadragen.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. oče in njih zlata maša — Cerkev na Francoskem. — Volitve v državni zbor; edinstvo avstrijskih katoličanov. — Boj zoper nenravnost. — Boj zoper pijančevanje. — Edinstvo katoličanov v Italiji. — Naši izseljenci. — Misijoni.

Zasebne zadeve: Mladenici v večletni bolezni za zdravje. — Neka Mar. hči za telesno zdravje in ozdravljenje. — Neki oče, vdan jezi in kletvini. — Trileten otrok, da bi dobil zdrave ude in dar govorenja. — Vse že priporočene, pa še ne uslišane prošnje.

Zahvale za uslišano molitev.

Za od Boga prejete milosti se zahvaljujeta: A. Ovniček iz Stopič. — P. P., Marijina hči iz Orteneka.

Darovi:

Za afrikanske misijone: Kuratni urad Ustje 11 kron,

Za najpotrebnejše misijone: Dobra srca na Vrhniki po č. g. M. Sušniku 100 K.

Za odkup ene zamorske deklice: Marija Uršič iz Novakov 15 K.

Za odkup poganskega otroka, ki naj ima ime Elizabeta: Frelih Elizabeta 34 K.

Za zamorčke: Neimenovan iz Vipave 2 K.

Za razširjanje sv. vere: Dolinar Jerica 2 K.

Za „Dejanje sv. Detinstva“: Notranja in vnanja uršulinska šola po č. g. katehetu P. Janc-u: 122 K.;

č. g. župnik L. K. . . ič 20 K.; Doroteja Bidovec iz Gorič 2 K.;

iz Idrije po č. g. katehetu Fr. Oswald-u 52:68 K.;

g. Gaber iz Ljubljane 2 K.; gdč. J. Jančar 2 K.; s Krke

po č. g. Podlipnik-u 20:60 K.; č. gosp. vikar J. Potokar

15:60 K.; iz Skofje Loke po č. g. župniku A. Šinkovec-u

25:90 K.; iz Žalne 6:40 K.; iz Prevalj na Koroškem po

g. J. Mavcu 35 K.; iz Tunic po č. g. župniku M. Kralj-u

16 K.; z Vurberga za kitajske misijone 8 K.; iz Zagorja

po č. g. J. Podbevšku 27 K.; iz Škocijana pri Turjaku

po č. g. J. Jereb-u 3:90 K.; iz Tolmina po č. g. Albertu

Leban-u 62:10 K.; g. M. Rupnik 100 K.; neimenovana oseba 3 K.; čč. gg. šolske sestre v Celju 32:50 K.; od sv. Jakopa ob Savi po č. g. župn. I. S. Sakserju 26 K.; učenec Ivanček Bahovec 2 K.

Opozarjamo, da se doneski za sv. Detinstvo krčijo. Prosimo lepo, naj čč. gg. duhovniki-katehete blagovolijo po šolah, kjer ljudstvo ni siromašno, — malo pojasniti, kaj je „Dejanje sv. Detinstva“, in koliko koristi donaša deležnikom, zlasti pa poganskim otrokom: uspeh bo gotov. Knjižice „Nauk o sv. Detinstvu“ je še velika zaloga, tudi letnih poročil se ne manjka. Tistim gospodom, ki bi jih želeli, radi postrežemo.

Mašnikom, ki so voditelji sv. Detinstva, je podelil sv. oče Leon XIII. dne 3. svečana 1893 mnogotere pravice n. pr.: Blagoslavljanje križce, svetinje, molke s papeževimi in z odpustki sv. Brigite; dalje imajo trikrat na teden oltar s predpravico in še mnogo drugih ugodnosti.

Darovi za bratovščino presv. R. Telesa od 10. decembra do 9. februarja 1907.

Župnije: Krka 26:84 K, Col 103:50 K, Bevke 20 K, Kamna gorica 7:20 K, Zapcege 10 K, Ambrus 32:20 K, Leše 16:80 K, Bučka 40 K, Planina pri Vipavi 10 K, Spodnji Tuhinj 98:80 K, Besnica 9) K, Ustje 18 K. Po čč. ss. uršulinkah (6 K, Ivanka Vrh 60 li, M. Gregorič 40 h, Ivanka Wolgemut 3 K, neimenovani 4:2) K, Fr. Pucihar 2 K, R. Zavrč 2 K, M. Pfeiffer 4 K, Urška 1 K, M. Klein 2 K, Aleksandrina Logar 2 K.

Listnica uredništva:

Č. g. Fr. St. Izraz „izpopolnovati Kristusovo trpljenje“ se ne more imenovati ravno nedogmatičen. „izpopolnovati“ je bilo mišljeno v pomenu „dopolnjevanja“, kar je točnejši izraz. Primeri Kol. I. 24: „in dopolnjujem to, kar manjka Kristusovemu trpljenju, na svojem mesu“. Samo na sebi je Kristusovo trpljenje zadostno, a z ozirom na nas ga je treba dopoljevati. Sv. Pavel naravnost pravi: „manjka Kristusovemu trpljenju“. Kar pa je pomanjkljivo, to navadno pravimo, da „izpopolnjujemo“ oziroma dopolnjujemo. Sicer pa hvala za prijazno pozornost!

One, ki pisanja niso popolnoma ali vsaj precej večji, prosimo, naj nikar ne pišejo spisov ali člankov, pač pa lahko dopise ali zglede, ker teh ne more pisati drug, kakor kdor je vpričo. Kajti jezik ni pravilen in tudi misli, dasi časih prav lepe, niso pravilno urejene, tako da bi bilo treba vso stvar prepisati, preden je za tisk, kar pa je zamudno delo, in rajši pišemo kaj svojega, kakor pa prepisavati tuje reči. — Isto velja raznim „pesnikom“, ki nam pošiljajo svoje proizvode. Redki so tisti, ki imajo toliko naravnega daru — sempatje se pa že kak dobi — ki bi brez zadostnega šolanja mogel kaj poštenega napraviti. Ako je kaka tvoja pesmica tiskana, vedi, da imaš nekoliko daru in lahko dalje poskušaš; ako pa svojih poezij zastonj iščeš po „Bogoljubu“, lahko pesnikuješ za privatno veselje, kakor ti drago, svetu te pa ne moremo pokazati.

Č. g. A. I. B. Prihodnjič: danes je že druga prošnja. — G. I. Levičnik. Pri Gospé Sveti imajo gotovo k liše od cerkve, sicer bi ne mogli dajati razglednic delat. Ko boste gorl, prosim, poprašajte, če bi ga bilo mogoče dobiti, ker popis kraja ima takrat pravo vrednost, če se bravcem pokaže tudi slika. Jaz pa v 4. teden po Veliki noči že ne morem iti, me bo birma doma držala. Skusite dobiti kakega drugega gospoda Bil sem pa že dvakrat ondi. Zdravi!